Nr. 17

29 april 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

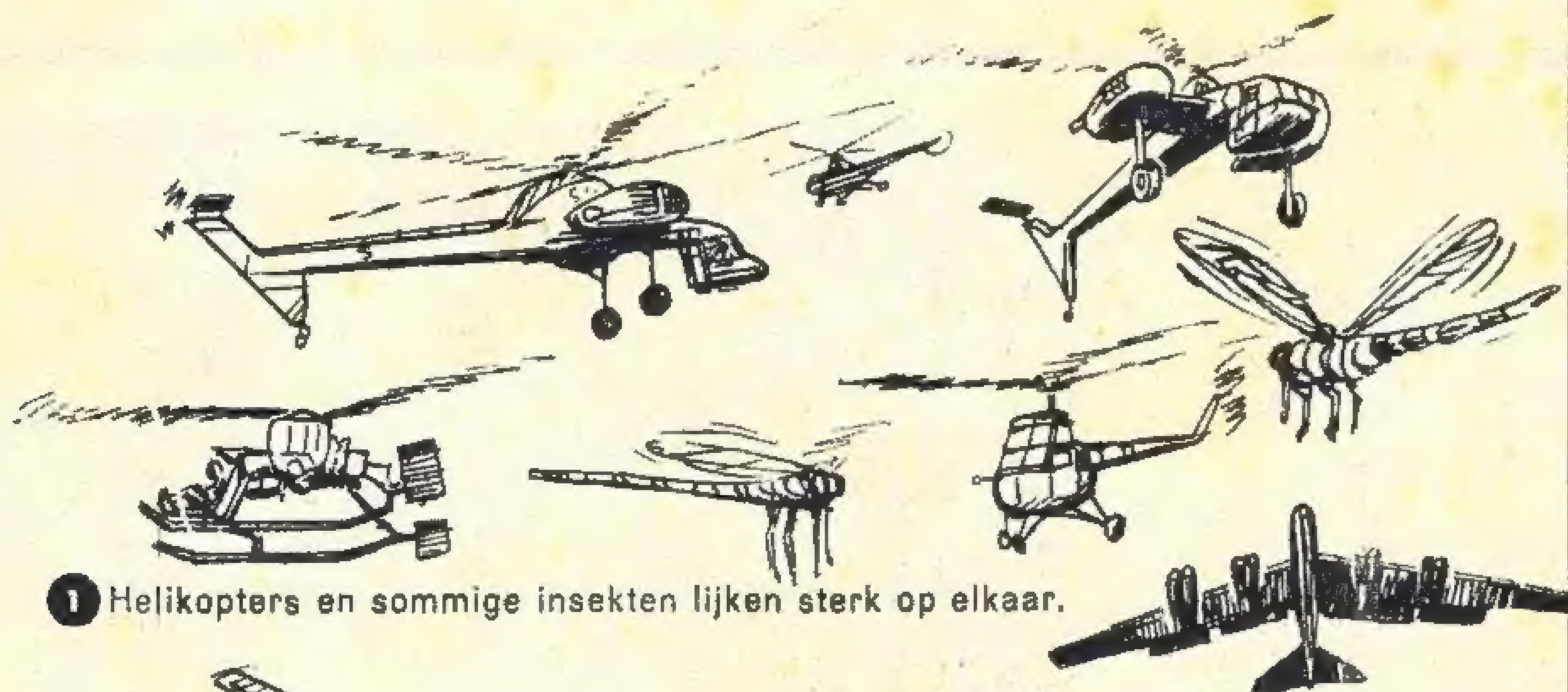
SJORS van de Rebellenclub

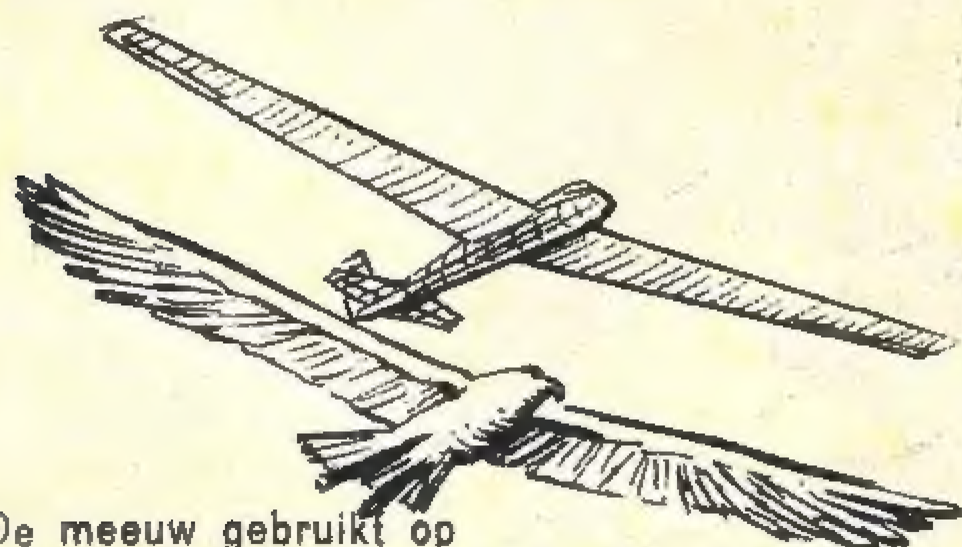

Hebben de mensen naar de dieren gekeken?

Er zijn veel dieren die grote overeenkomst hebben met verschillende typen vliegtuigen. Zouden de ingenieurs naar de vogels en vissen gekeken hebben bij het ontwerpen van vliegtuigen?

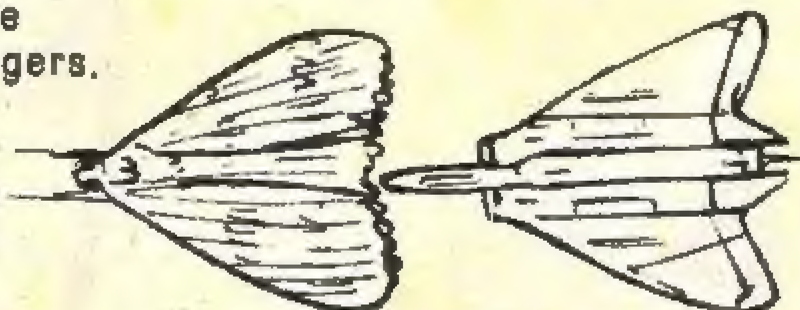

1 Helikopters en sommige insekten lijken sterk op elkaar.

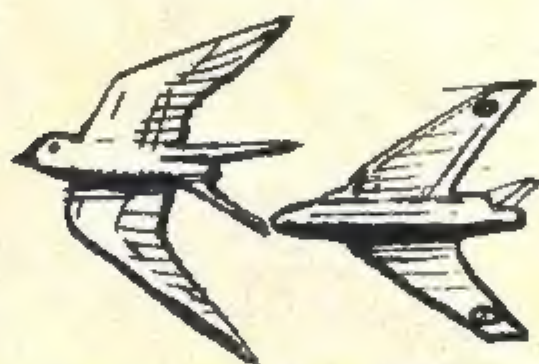

6 De machtigste onder de vogels samen met de machtigste onder de vliegtuigen, de B-52.

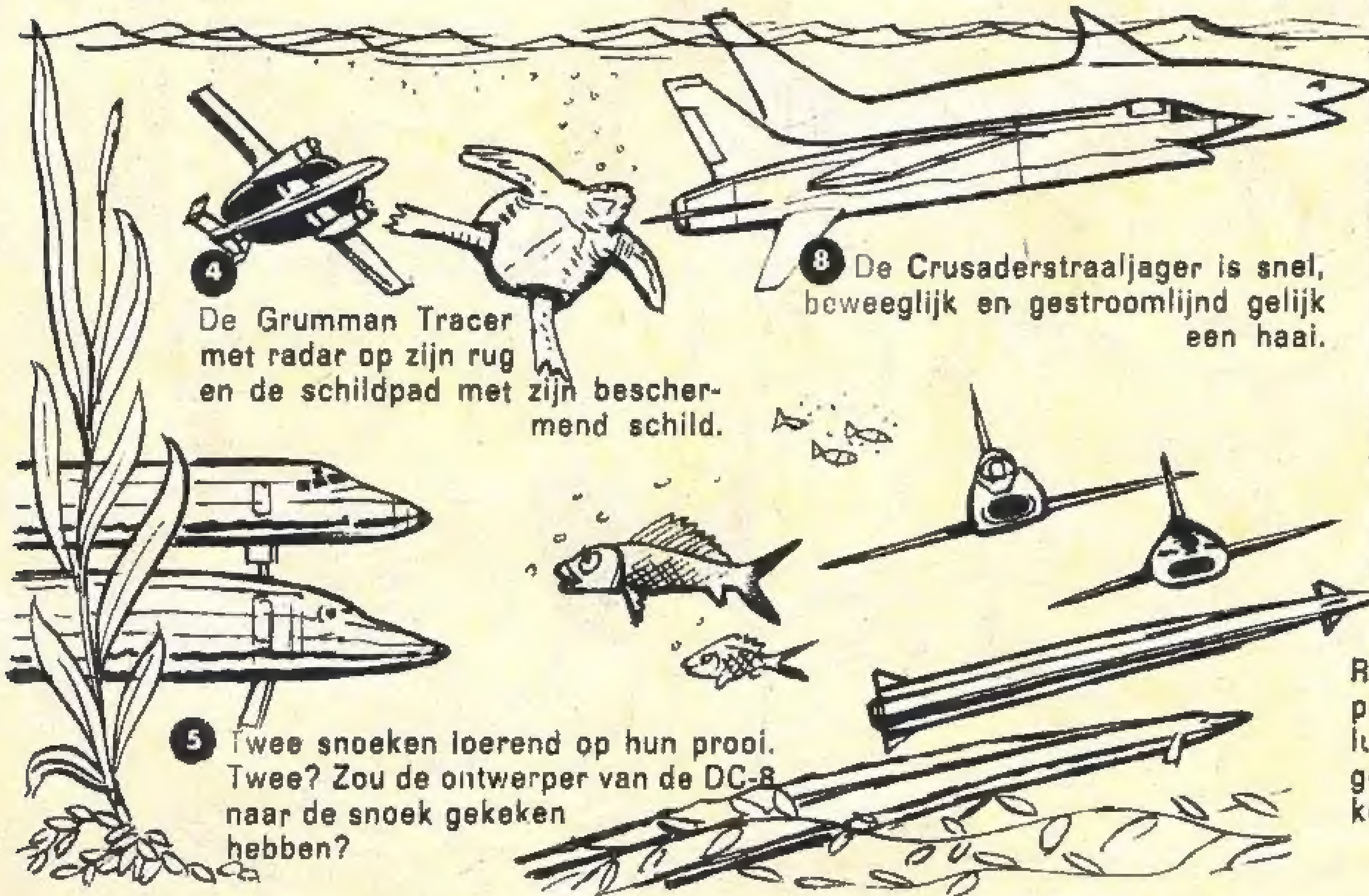
2 De meeuw gebruikt op dezelfde manier de thermiek (opstijgende lucht) als het zweefvliegtuig.

7 Sommige vlinders en motten vertonen grote overeenkomst met moderne straaljagers.

3 De zwaluw en het gelijknamige vliegtuig dat als eerste probeerde de geluidsbarrière te doorbreken.

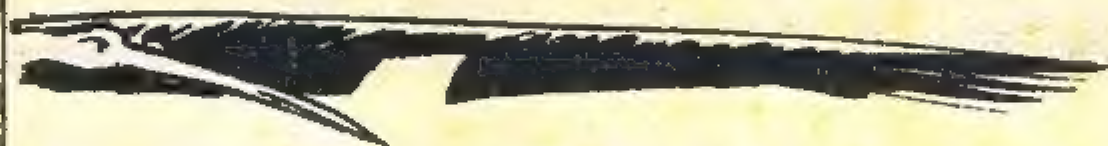
4 De Grumman Tracer met radar op zijn rug en de schildpad met zijn beschermend schild.

8 De Crusaderstraaljager is snel, beweeglijk en gestroomlijnd gelijk een haai.

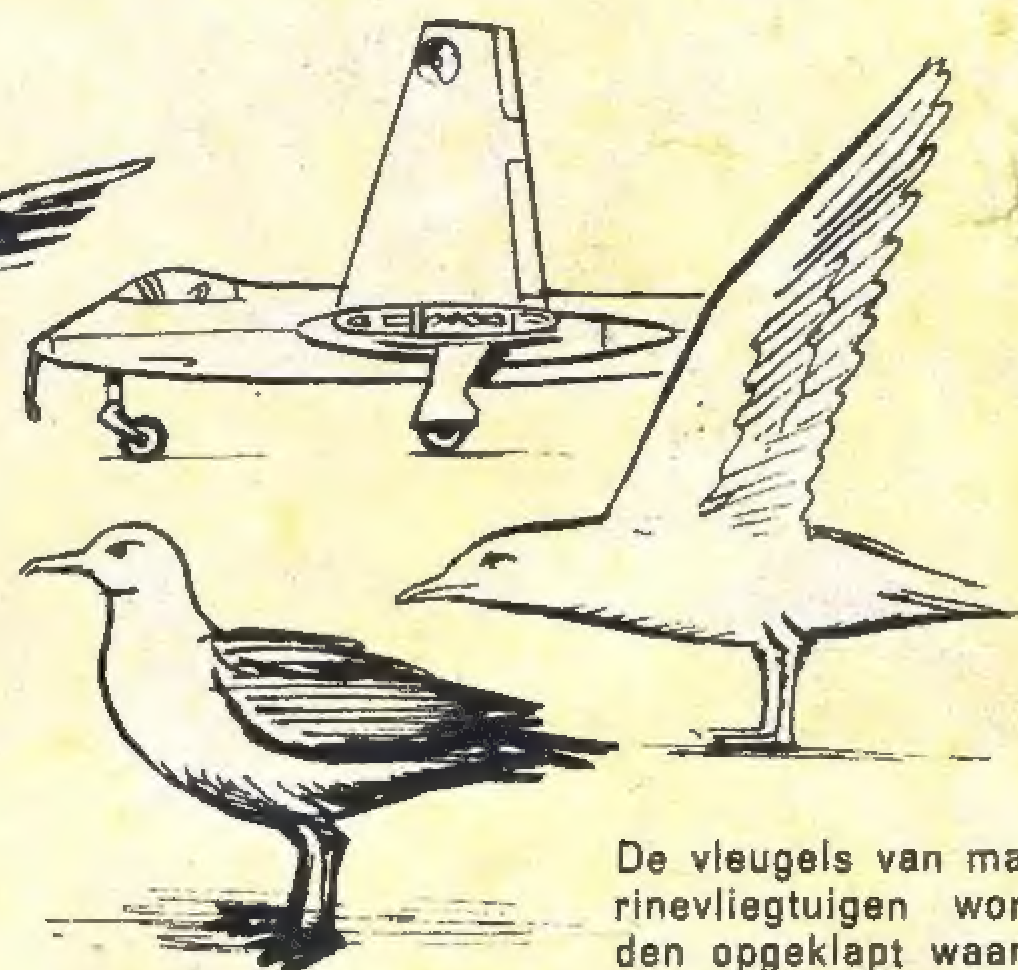
5 Twee snoeken loerend op hun prooi. Twee? Zou de ontwerper van de DC-8 naar de snoek gekeken hebben?

Enige uitvindingen, waarmee moeder natuur de luchtvaart eeuwen vooruit was.

1 Vogels en vliegtuigen remmen in de lucht hun snelheid af met remkleppen aan de vleugels.

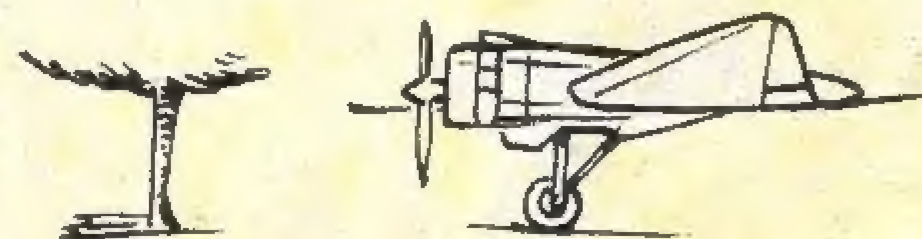

2 Opklapbare vleugels.

De vleugels van marinevliegtuigen worden opgeklapt waardoor aan boord van vliegdekschepen meer ruimte vrijkomt en meer vliegtuigen kunnen worden meegenomen. Vogels kunnen op die manier door dichte struiken hippen en in kleine nestjes zitten.

3 Het landingsgestel.

Het landingsgestel wordt bij vogels en vliegtuigen ingetrokken om sneller vliegen en wenden mogelijk te maken.

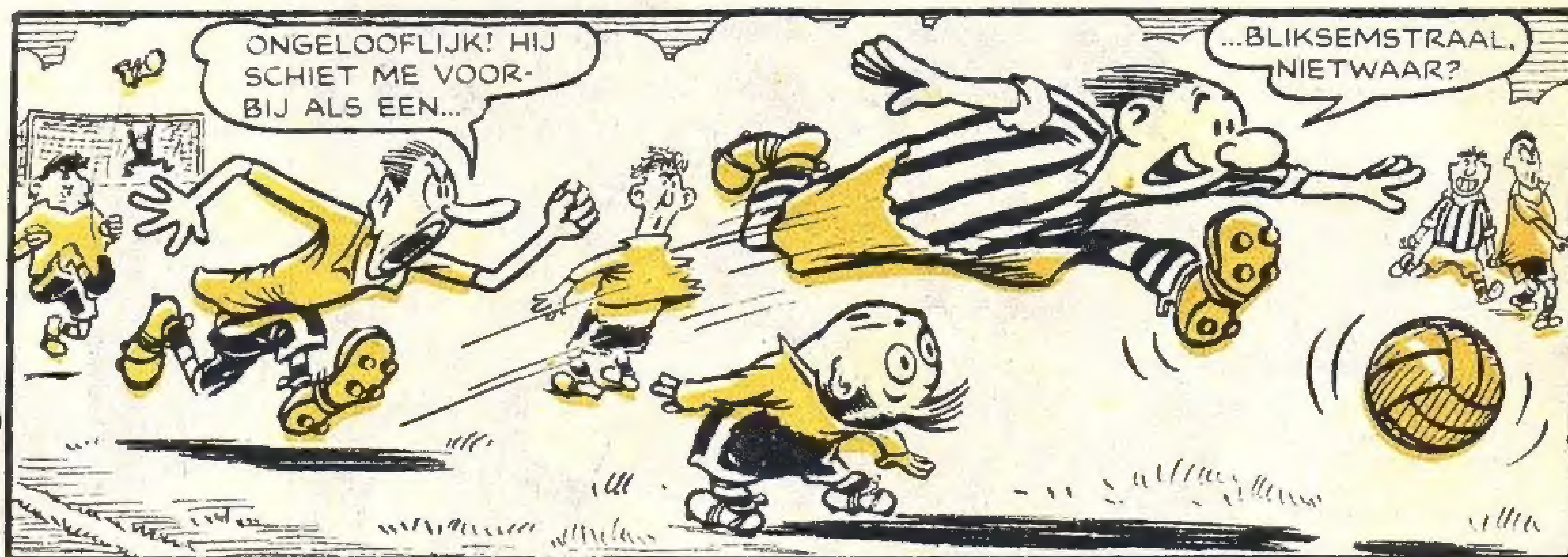
4 Raketten lijken op palingen. Er zijn palingen gezien die als raketten de lucht inschieten en vogels die de geluidsbarrière trachten te doorbreken. Zou het waar zijn?

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

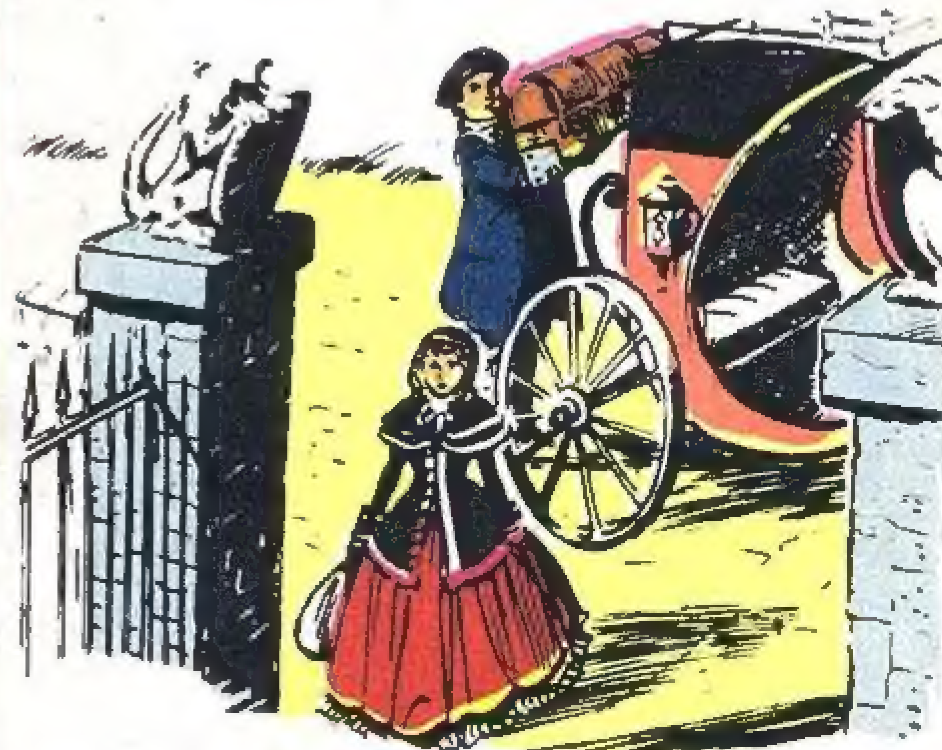

Mijn vader is geen struikrover

DE SCHIJN TEGEN HAAR VADER MOEST WEL ERG STERK ZIJN, WANT IEDEREEN SCHEEN TE GELOVEN DAT HIJ INDERDAAD DE GEVREESDE EN GEHATE STRUIKROVER ZWARTE HARRY WAS. HOE WAREN DIE GERUCHTEN PLOTSELING IN DE WERELD GEKOMEN? WELK DUISTER GEHEIM STAK ERACHTER?

MOE VAN DE LANGE REIS VIEL AMY IN EEN STOEL IN SLAAP.

ZE DROOMDE VAN HAAR VADER.

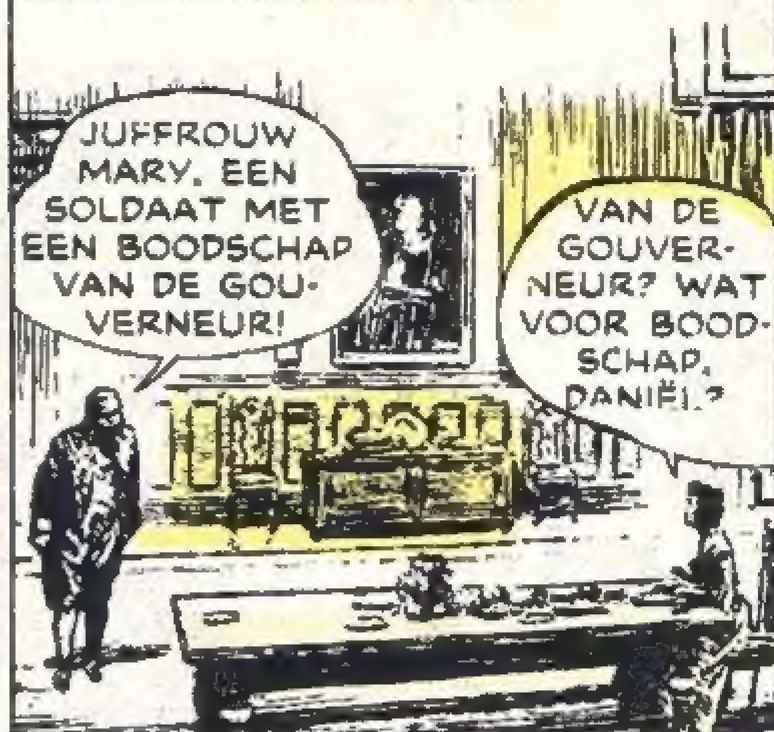
DE GEMASKERDE PIRAAT

Beste Mary

Olivia heeft me verteld hoe je ons geholpen hebt. Vannacht vaart de Zeearend uit met Olivia en mijzelf aan boord. Morgenavond zijn we terug. Veel plezier!

De Gemaskerde Piraat

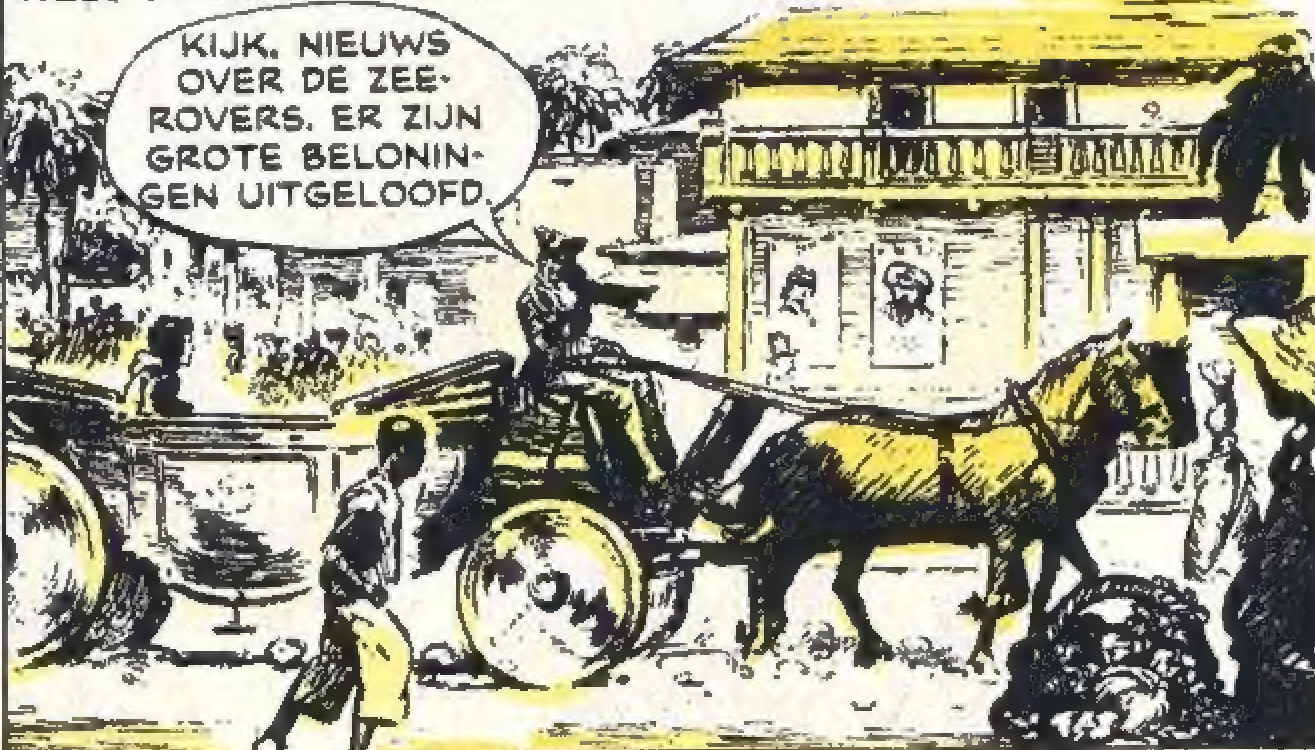

EVEN LATER WAS MARY ONDERWEG NAAR DE GOUVERNEUR OM TE PROBEREN ZIJN BEZOEK UITGESTELD TE KRIJGEN. ALS HET EERSTE GEVAAR MAAR AFGEWEND KON WORDEN, DAN KON ZE THUIS WEL VERDER ZIEN.

TRILLEND VAN OPWINDING GLUURDE MARY DOOR HET RAAM NAAR BINNEN.
5
DE GEMASKERDE PIRAAT BEDREIGT ONZE PLANNEN. VOORDAT HIJ ONS IN DE WIELEN RIJDT, MOETEN WE HEM GRIJPEN.
HIJ ZIT MISSCHIEN ERGENS AAN DE ANDERE KANT VAN HET EILAND; ER ZIJN ZOVEEL SCHUILHOEKEN!

TOEN DE MANNEN NAAR HET RAAM LIEPEN, TROK MARY ZICH HAASTIG TERUG.
6
DENK ERAAN DAT NIEMAND JE ZIET. IK ZAL ORDERS GEVEN VOOR HET ONDERZOEK.
IN ORDE, MENEER.
LATEN ZE ME NIET ZIEN!

MARY HOLDE NAAR HET HEK, WAAR DE KOETSIER WACHTTE.
IK KAN DE GOUVERNEUR NATUURLIJK NIET TEGENHOUDEN. ALS HIJ MAAR NIET MERKT DAT IK HEM HEB AFGELUISTERD!

HET HART KLOPTE MARY IN DE KEEL.
ROODBAARD EN DE GOUVERNEUR SPANNEN SAMEN TEGEN OLIVIA'S BROER! WAT BETEKENT DAT ALLEMAAL?

TOEN LEEK HET OF MARY'S HART STILSTOND...
IK HEB AL EEN BOODSCHAP NAAR JUFFROUW OLIVIA GESTUURD DAT VANAVOND DE PLANTAGE ONDERZOCHT ZAL WORDEN. DIE LIGT VLAK AAN ZEE EN HEEFT PRACHTIGE SCHUILGELEGENHEDEN.

U WENST TERUG TE RIJDEN, JUFFROUW?
GRAAG, EN ZO VLUG MOGELIJK!

EVEN LATER REED HET RIJTUIG HUISWAARTS.
DIRECT KOMEN DE SOLDATEN NAAR DE PLANTAGE. EN ALS OLIVIA EN HAAR BROER VANAVOND MET DE ZEEAREND BINNENLOPEN... IK MOET ZE WAARSCHUWEN!

TOEN ZE VOOR HET BORDES STILHIELDEN, STAPTE MARY UIT. HET RIJTUIG REED NAAR DE STAL, TERWIJL MARY PEINZEND BLEEF STAAN.
7
HET WORDT AL SCHEMERIG. DE ZEEAREND IS MISSCHIEN AL VOOR DE KREEK.

MARY GLIMLACHTE OPGELUCHT TOEN ZE EEN VROUW MET DE WAS BEZIG ZAG.
8
MAG IK MISSCHIEN DIE RODE ZAKDOEK VAN U LENEN? U KRIJGT HEM GAUW TERUG!
NATUURLIJK, MET ALLE PLEZIER, JUFFROUW!

ZIJ HAD GEEN RUST EN LIEP DOOR DE TUINEN.
DE MENSEN HIER MOETEN TOCH VEEL VAN OLIVIA HOUDEN EN WILLEN HAAR VAST WEL HELPEN. MAAR IK DURF NIEMAND IETS TE ZEGGEN.

VLUG LIEP MARY DOOR NAAR DE KREEK.
MISSCHIEN KAN IK OLIVIA EN HAAR BROER WAARSCHUWEN!

ONDERWEG ZAG ZIJ BIJ EEN DER WONINGEN EEN LANTAARN BUITEN HANGEN.
DIE LEEN IK EVENTJES; MET DE RODE ZAKDOEK ERVOOR LUKT HET MISSCHIEN...

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerling-tamboer, is aan boord van de Zeeleeuw, die Engelse troepen naar Italië brengt. Op de kade heeft hij reeds moeilijkheden gehad met vaandrig Boscowen. Hij dient bij dezelfde compagnie als zijn oom, sergeant Trott, wiens dochtertje Pollie ook meereist. Twee heren, Alan en George, hebben hem gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Hij mag er met niemand over spreken, waardoor hij weer in conflict komt met de vaandrig. Na aankomst te Syracuse gaat hij naar de herberg waar hij Zucconi kan vinden. Deze blijkt echter tegen Engeland te spioneren; hij zet Olivier gevangen en bij een poging van Pollie om hem te bevrijden wordt ook zij gegrepen. Beiden worden zij door de bende van Zucconi naar een grot gevoerd. Lucia, een vrouw die bij de bende hoort, neemt hen in bescherming. Zij ontsnappen, worden weer gegrepen, nu met vaandrig Boscowen, die hen moest zoeken.

De rest van de dag gebeurde er niets bijzonders. Ze probeerden wanhopig een nieuw ontvluchtingsplan te bedenken of een manier te verzinnen om het regiment te waarschuwen, maar ze kwamen geen stap verder. Doodmoe strekten ze zich tenslotte op hun harde legerstede uit; en toen de avond viel en het kampvuur in de grot helder brandde, vielen ze weldra in slaap.

De volgende morgen hadden ze zich juist te goed gedaan aan het ontbijt, bestaande uit droog brood en wijn, dat Lucia hun had voorgezet, toen ze tot de ontdekking kwamen dat er in de grot een zekere opwinding heerste. Er was een koerier komen aansnellen en Zucconi begon links en rechts bevelen om zich heen te schreeuwen. Een paar van de bandieten maakten enkele vaatjes met kruit open en de anderen gingen in de rij staan om er ieder een hoeveelheid van in ontvangst te nemen. De musketten werden nagezien en overal klonk druk gepraat.

,,Ik denk dat ze in de gaten hebben gekregen dat het regiment aanstalten maakt op te marcheren,'' veronderstelde Peter.

,,Konden we nu maar wat doen!'' zuchtte Pollie.

,,Als we eens vroegen of we een beetje bewegingsvrijheid konden krijgen,'' opperde Olivier. ,,Dan konden we misschien zo'n brandend stuk hout uit het vuur halen en het gauw in een van die kruitvaten gooien. Dat zou tenminste íéts zijn!''

,,Ha, ha,'' lachte Pollie schamper. ,,Ja, ze zullen daar gek zijn en ons bewegingsvrijheid gunnen. Bovendien, dacht je dan niet dat ze ons onafgebroken op de vingers zouden kijken? Nee, als je niets beters weet. . .''

,,Het is in ieder geval een idee,'' zei Olivier strijdlustig.

,,Een van de stomste ideeën die ik ooit heb horen verkondigen!''

„Halt," kwam Peter tussenbeide. „Ga nou alsjeblieft geen ruzie zitten maken. Ik vind dat Olivier gelijk heeft. Het is een idee. Maar we moeten eerst eens kijken of we het niet wat beter kunnen uitwerken."

Het vervulde Olivier met trots dat vaandrig Boscowen hem opeens bij zijn voornaam had genoemd. Hij zag er een welkom teken van toenadering in en hij begon te beseffen dat de jonge officier de kwaadste nog niet was. Voor de minder prettige manier waarop hij Olivier bij vroegere gelegenheden had behandeld, zou hij zijn redenen wel hebben gehad, veronderstelde deze nu.

Ze waren gedrieën verdiept in de vraag hoe ze de brand in een van de kruitvaten konden steken, toen Pollie plotseling zei:

„Hoor nóú eens, Olivier, moet je eens luisteren!"

„Naar wat?"

„Hoor! Een van die kerels, daar bij die kruitvaten, staat te fluiten. Luister maar eens goed!"

Ze spitsten de oren en even later keek Olivier stomverbaasd zijn nichtje aan.

„Pollie!" fluisterde hij. „Maar... dat is óns liedje!"

„Waar hebben jullie het over?" vroeg Peter nieuwsgierig. „Wat bedoel je met óns liedje?"

„Dat is het liedje van de Kleine Pollie Olivier, vaandrig! Aan boord vonden ze het erg grappig dat wij Olivier en Pollie heten, omdat die namen in een kinderversje voorkomen. Een van de soldaten heeft het ons op mijn fluit voorgespeeld. Nou, toen hebben we afgesproken dat dat óns liedje was, omdat het ons misschien weleens te pas kon komen als een van ons in gevaar verkeerde. Het eigenaardige is nu dat die bandiet het daarginds zachtjes staat te fluiten."

„Onzin. Die schurken hier kennen toch zeker geen Engelse kinderversjes?"

„Dat kunnen we gauw genoeg te weten komen," merkte Pollie op. „Olivier, probeer jij het maar eens. Fluit eens terug."

Olivier maakte zijn lippen nat en floot heel zacht een regel van het liedje. De bandiet keek niet op en ging rustig door met het uitpakken van het kruit, dat hij in kleine linnen zakjes deed, maar hij hield ineens op met fluiten. En op het ogenblik dat Olivier zweeg, ging hij zachtjes verder met de volgende regel van het versje. Het was niet licht genoeg in de spelonk om het gezicht van de man te herkennen, hoezeer ze ook hun best deden.

„Degene die ons aan boord dat liedje heeft geleerd, vaandrig, was oom Pharo, ik bedoel, soldaat Pilchard," legde Olivier uit.

„Olivier!" riep Pollie eensklaps uit, „het ís oom Pharo, nu zie ik het duidelijk. Daarnet draaide hij zich even om en gaf me een teken. Hij is het! Zie je hoe knap hij zich als bandiet heeft vermomd? Geweldig!"

„Hoe bestaat het!" mompelde Olivier voor zich heen. „Ja, je hebt gelijk, nu zie ik het ook. Ongelooflijk! Hij is hier domweg met die anderen binnengekomen. We hebben weer een kans!"

„Die brave oom Pharo," zei Pollie en voor de eerste keer in al deze ellende begon ze van pure vreugde bijna te huilen.

„Opgepast, jongens, kalm aan nu," hernam Peter. „Laten we ons niet blij maken met een dode mus. Als het inderdaat soldaat Pilchard is, moeten we ons uiterste best doen om geen argwaan te wekken. Laten we gewoon over koetjes en kalfjes praten, of tenminste doen alsof, en niet meer die kant op kijken. Kom, draaien jullie je ook een beetje om, dan lijkt het net of we niets in de gaten hebben."

Olivier en Pollie waren het geheel met Peter eens en keerden zich, al hun opwinding ten spijt, een kwartslag om, terwijl zij op onverschillige toon het gesprek voortzetten. Even later konden ze uit hun ooghoek waarnemen hoe ook Pharo langzaam maar zeker hun kant uit kwam. Hij rolde voorzichtig een vaatje kruit voor zich uit.

„Niet omkijken," waarschuwde Peter.

En daar hoorden ze opeens een stem die hun harten sneller deed kloppen, die hun nieuwe moed schonk en hen troostte in hun verdriet; de rustige en opgewekte stem van soldaat Pilchard, oom Pharo.

„Zo zout heb ik het nog nooit gegeten," mopperde hij zacht. „Jullie, lelijke apen! Hoe krijg je het voor elkaar je zo in de nesten te werken. O, neem me niet kwalijk, vaandrig," voegde hij eraan toe, met een blik in de richting van Peter.

„Oom Pharo!" riep Pollie uit.

„Maar hoe bent ú hier terechtgekomen?" vroeg Olivier verwonderd.

„Knap werk!" vond Peter.

„Pas op, domkoppen! Net doen alsof je me niet ziet. Ik ben blij dat ik jullie levend en wel heb gevonden. Ik heb opdracht jullie te bevrijden."

„Maar hoe bent u hier gekómen?" wilde Olivier weten.

„O, dat was niet zo moeilijk. Ik maakte deel uit van de patrouille die onder leiding van de vaandrig stond. Ineens merkte ik dat hij was afgedwaald. Ik ging onmiddellijk naar hem op zoek en al gauw hoorde ik vlak in de buurt iemand lopen. Er lag alleen een enorm rotsblok dat mij het uitzicht benam. Ik ging eromheen en kwam nog net op tijd om jullie te zien wegbrengen. Tijd om de anderen te waarschuwen had ik niet en dus ging ik jullie maar op m'n eentje achterna, waarbij ik er natuurlijk wel voor zorgde dat ik niet in de gaten liep. Zodoende kwam ik in de buurt van deze spelonk. Nou, toen het goed en wel donker was, ben ik een van die schildwachten van bovenaf op z'n nek gesprongen."

„En kon je hem buiten gevecht stellen zonder dat de anderen het merkten?" vroeg Peter geboeid.

„Natuurlijk kon ik dat," zei oom Pharo zacht. „Anders had ik hier nou niet gezeten, zou ik zeggen. Voordat hij bij zijn

Een van de kerels bij de kruitvaten stond te fluiten.

„Oom Pharo!" riep Pollie uit.

positieven kon komen, had ik zijn kleren al aan en zo kon ik me zonder gevaar tussen de bandieten begeven. Alles bij elkaar beschikken ze hier over een man of veertig, schat ik. Die hebben ze vandaag overal vandaan opgetrommeld. Er is tot dusver nog niemand geweest die verdenking tegen mij heeft gekregen. Gelukkig kan ik hun taaltje een beetje meebrabbelen en voor de rest houd ik me maar zoveel mogelijk gedekt. Er zitten hier ook wat Franse deserteurs. Het gaat nogal ordeloos toe, hoor! Aan geregelde appels en inspecties en zo zijn ze nog niet toe. Hoe dan ook, we zitten hier nou wel, maar we zijn er nog lang niet uit. Stil, daar komt iemand."

Oom Pharo boog zich weer over zijn kruitvat en de gevangenen begonnen ongedwongen over het weer te praten.

„Zo," zei oom Pharo even later. „De kust is weer veilig, jongens!"

„Luister eens, soldaat Pilchard," zei Peter.

„Jawel, vaandrig?" antwoordde de oudere soldaat.

„Als het regiment vanavond of vannacht het ravijn binnenkomt, loopt het in een hinderlaag."

„Dat weet ik, vaandrig. Ik heb er al over horen praten."

„Nou, dan weet je dus ook wat je te doen staat. Probeer er onmiddellijk vandoor te gaan. Misschien kom je dan nog op tijd om de commandant te waarschuwen. Vertel hem alles wat je weet van de sterkte van de bende en van de bewapening hier. En let onderweg goed op waar je langs komt. Elk detail is van belang."

„Het spijt me, vaandrig, maar ik kan jullie hier niet in de steek laten. Er hoeft niets te gebeuren of een gevangene is zijn leven. . ."

„Dat heeft er niets mee te maken, soldaat! Het belang van het regiment gaat vóór alles!"

„Toe, oom Pharo," drong Pollie aan. „Ga nou maar!"

„Het spijt me, jongens," herhaalde de oudere soldaat. „Daar komt niks van in."

„Soldaat, ik beveel het je!" zei vaandrig Boscowen met enige verheffing van stem en met al de waardigheid die hem in deze pijnlijke situatie maar tot zijn beschikking stond. „Ga het regiment waarschuwen!"

„Dus ik zou Pollie hier achter moeten laten?"

Ze hadden ondertussen al hun voorzichtigheid uit het oog verloren en stonden gedrieën oom Pharo aan te kijken, die zich zenuwachtig achter het oor krabde.

„Maar, vaandrig," zei deze, „begrijp me alsjeblieft toch. Ik kan het eenvoudig niet over mijn hart verkrijgen."

„Dat kun je best en je doet het ook."

„Geen sprake van," hield soldaat Pilchard vol. „Als ik op mijn eentje de benen neem, ben ik in een minimum van tijd de weg kwijt. En wat schieten we daarmee op? Alle kans dat ik ook nog gevangen word genomen of misschien zelfs wel doodgeschoten. Dan waren we nog verder van huis en die hinderlaag zou er geen steek minder dreigend door worden. Maar als ik het nou eens klaarspeelde jullie van die touwen te ontdoen? Dan waren we met ons vieren; en vier kunnen meer dan één. Dan was er tenminste een kans dat een van ons vieren het wel zou redden. Het komt er nu op aan een goed plan te bedenken. Eerlijk, vaandrig, dat is de enige oplossing."

Peter dacht even na.

„Misschien heb je gelijk," zei hij tenslotte. „Nou, hoe zullen we het dan aanleggen?"

„Laten we toch proberen het kruit in brand te steken," stelde Olivier nogmaals voor. „Zo gauw oom Pharo die touwen om onze enkels heeft doorgesneden, geeft u een teken en dan gaan we er allemaal tegelijk op af. Iedereen grijpt een wapen,

een bajonet of een degen of wat hij maar kan krijgen; er liggen er hier genoeg in de buurt. Ondertussen ren ik naar het vuur en steek alle kruitvaten in brand. Dat zal een verschrikkelijke opschudding veroorzaken en daar maken we dan gebruik van om naar buiten te vluchten.”

„Helemaal geen slecht idee,” zei Peter. „Alleen, het aansteken van de kruitvaten neem ik voor mijn rekening.”

„Maar ik heb het plan toch zeker bedacht?” riep Olivier verontwaardigd uit.

„Dat is waar, maar ik ben de oudste van ons tweeën en daarom neem ik het gedeelte van onze taak waar het grootste gevaar aan is verbonden.”

„Als ik er even tussen mag komen, vaandrig,” merkte oom Pharo op, „die kwestie lijkt me op dit ogenblik niet het belangrijkst. Eerst moeten we er zeker van zijn dat we behoorlijk kans van slagen hebben. Dan kunnen we altijd nog verder zien. Wat mij aangaat, ik wil dat karweitje met plezier opknappen. Welnu, luister goed. Zo dadelijk kom ik naar jullie toe en dan doe ik alsof ik jullie boeien controleer. Dan snijd ik de touwen door en jullie gaan je benen even wat bewegen om de kramp eruit te krijgen. Als de vaandrig het teken geeft, grijpen we wat we te pakken kunnen krijgen en een van ons rent naar het vuur om de brand in het vuur te steken.”

„Ik,” herhaalde Peter.

Maar op dit ogenblik viel het hele plan in duigen.

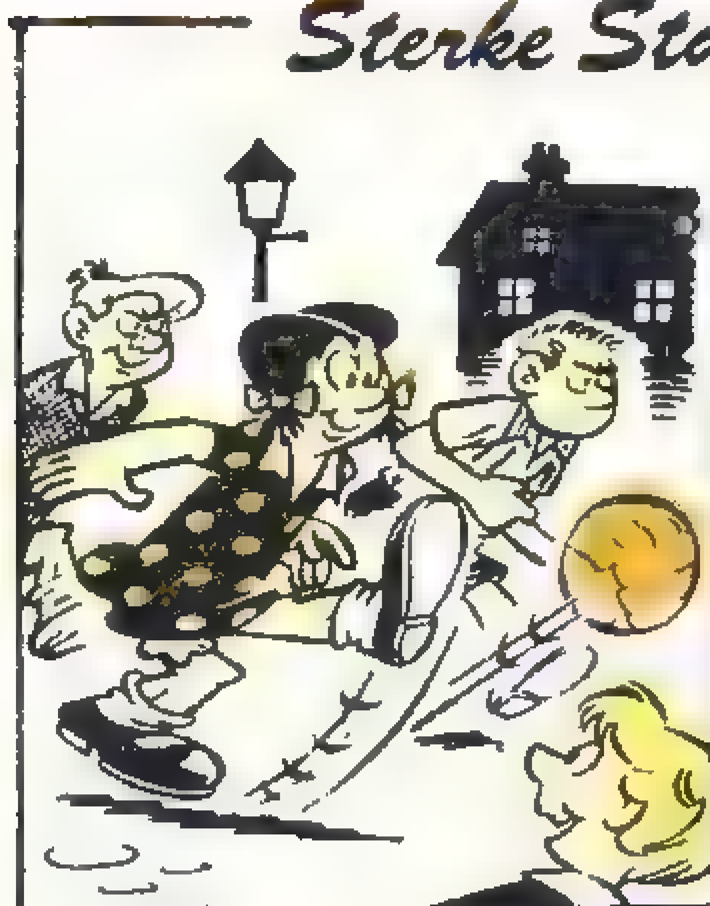
„Dat dácht je maar,” klonk het achter hen.

Het was de stem van Lucia, die ongemerkt dichterbij was gekomen en hen kwaadaardig stond toe te grijnzen.

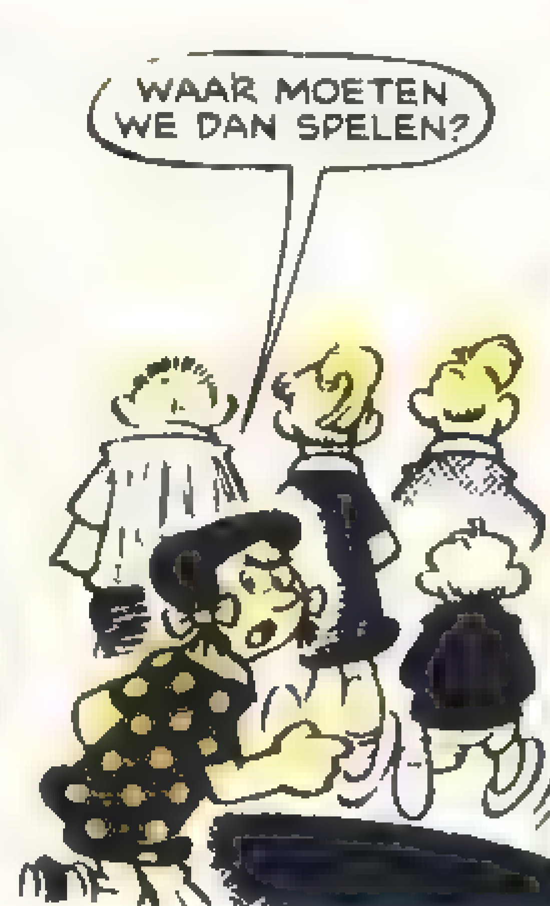
„Dat dacht je maar! Maar zolang ik Lucia heet, worden hier geen kruitvaten in brand gestoken. Vooruit, zitten jullie! En als je voortaan weer een komplot gaat smeden, praat dan een beetje zachter!”

Wordt vervolgd

Sterke Stans

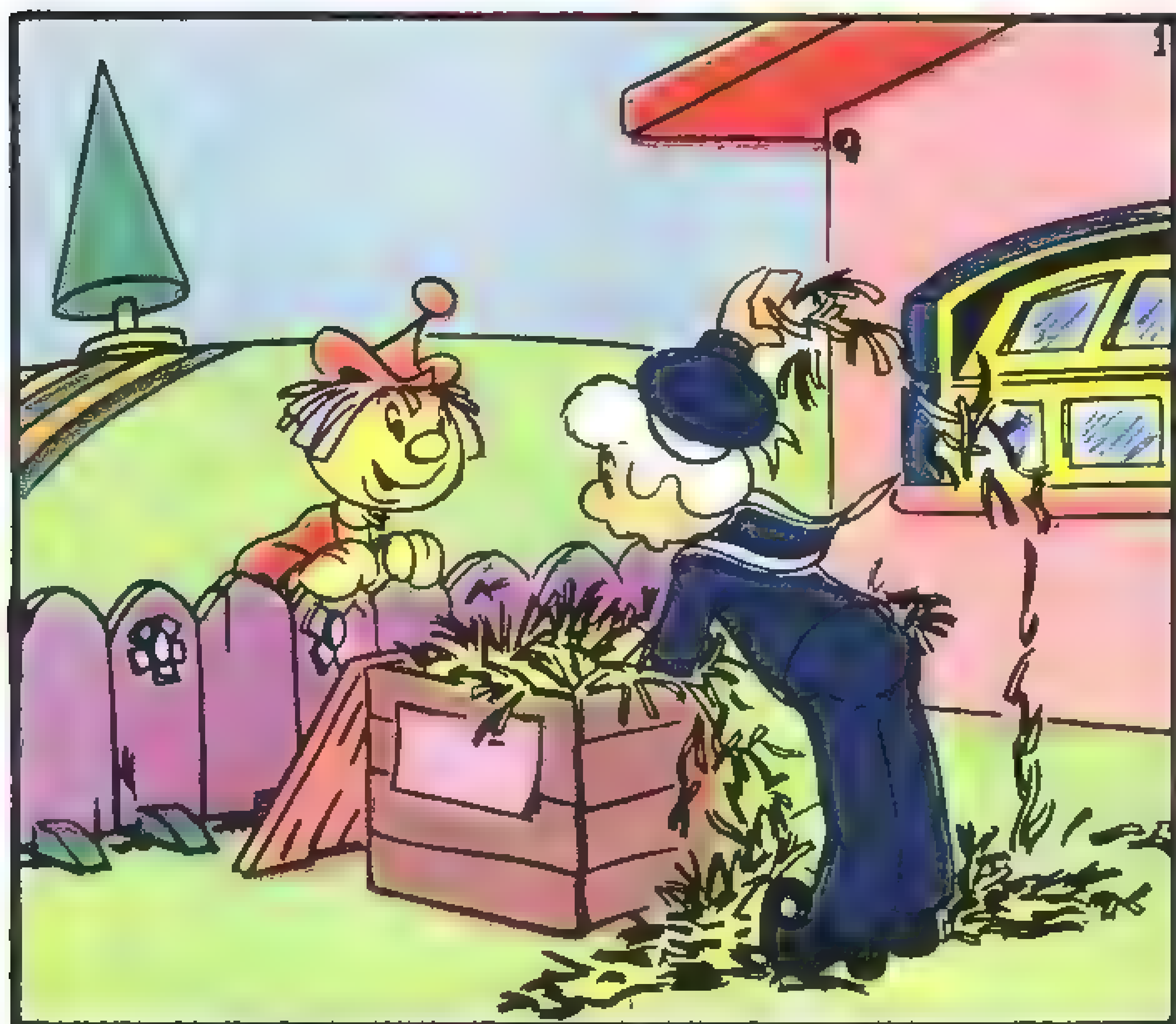

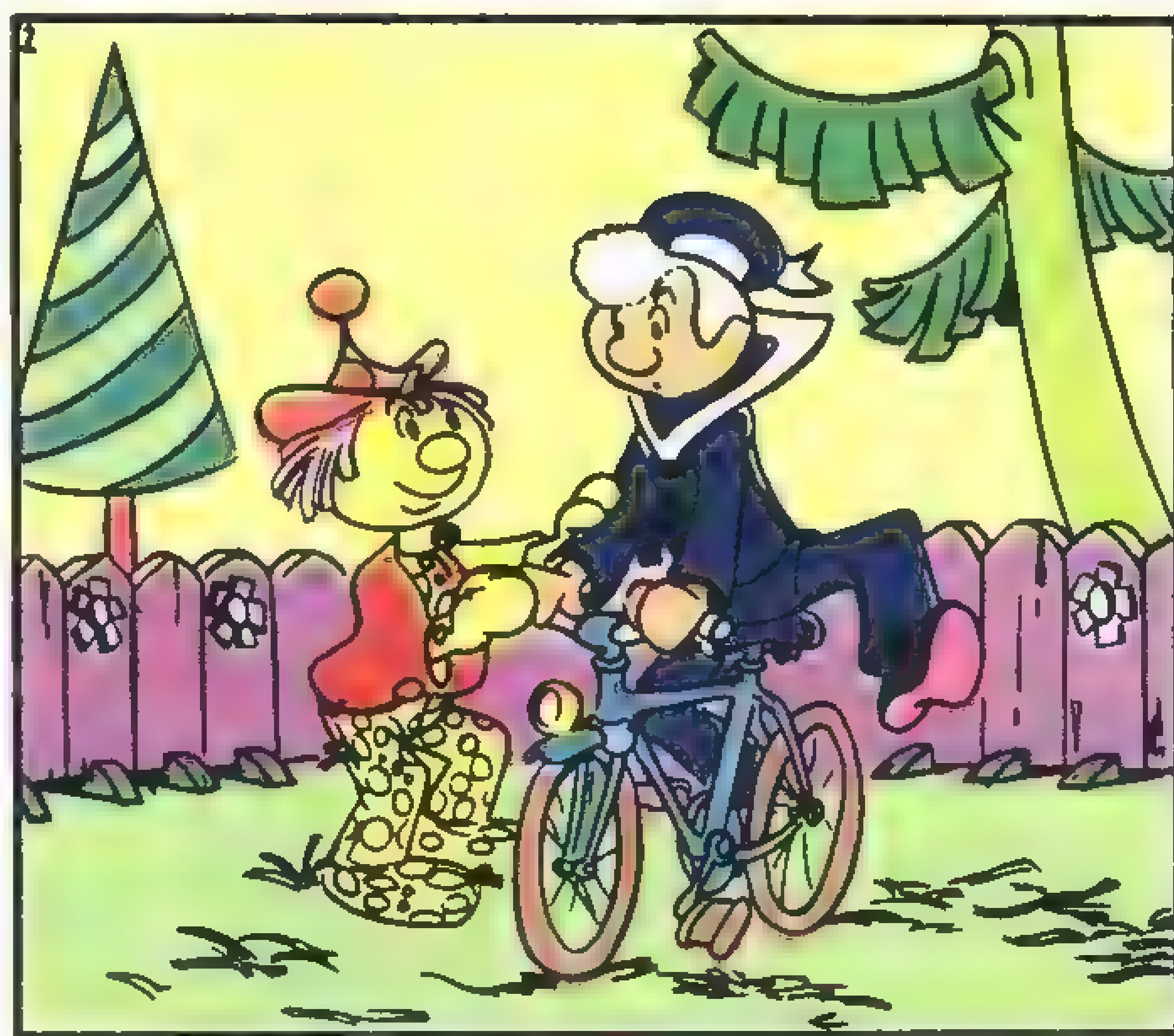

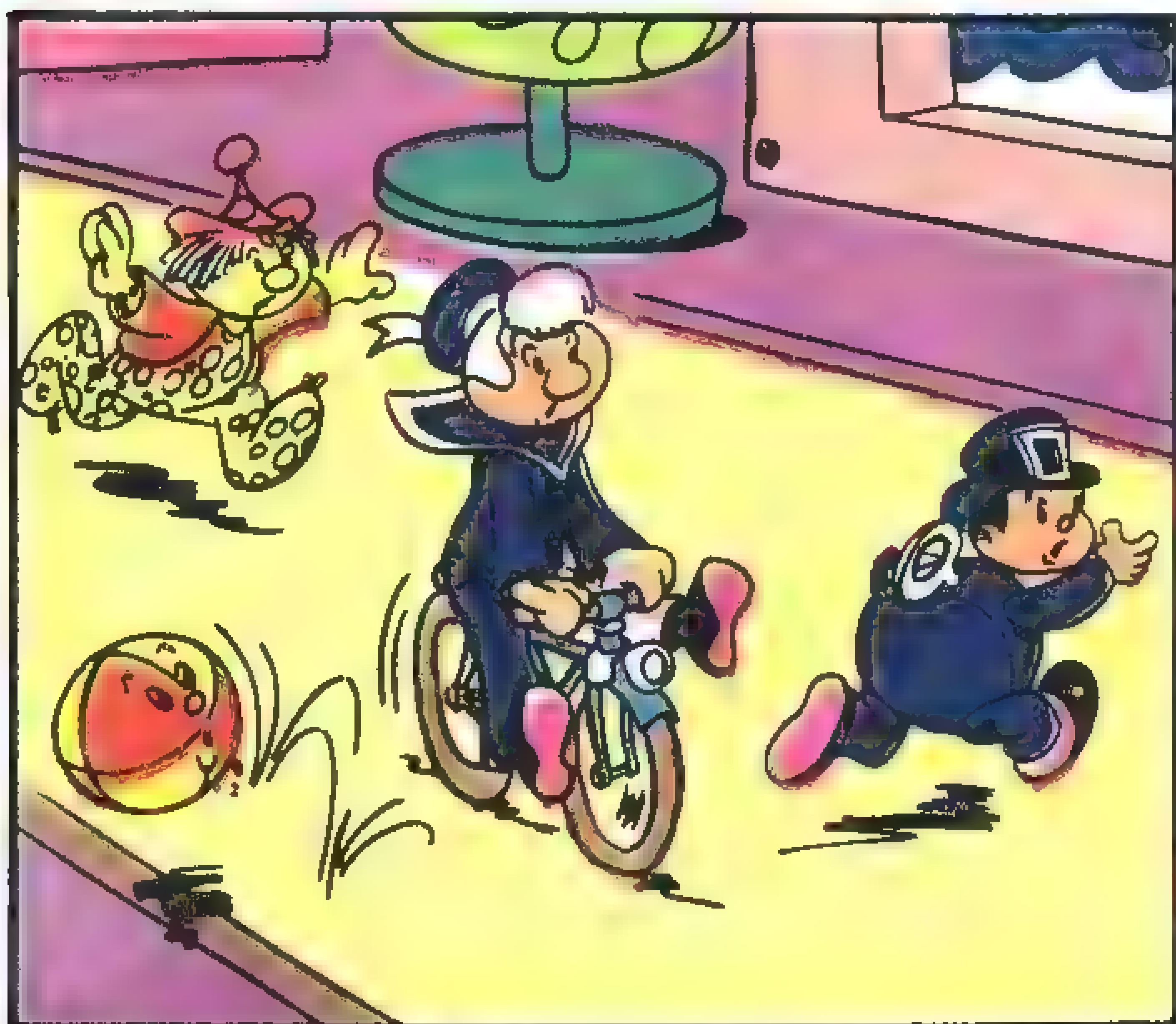
SPELEND

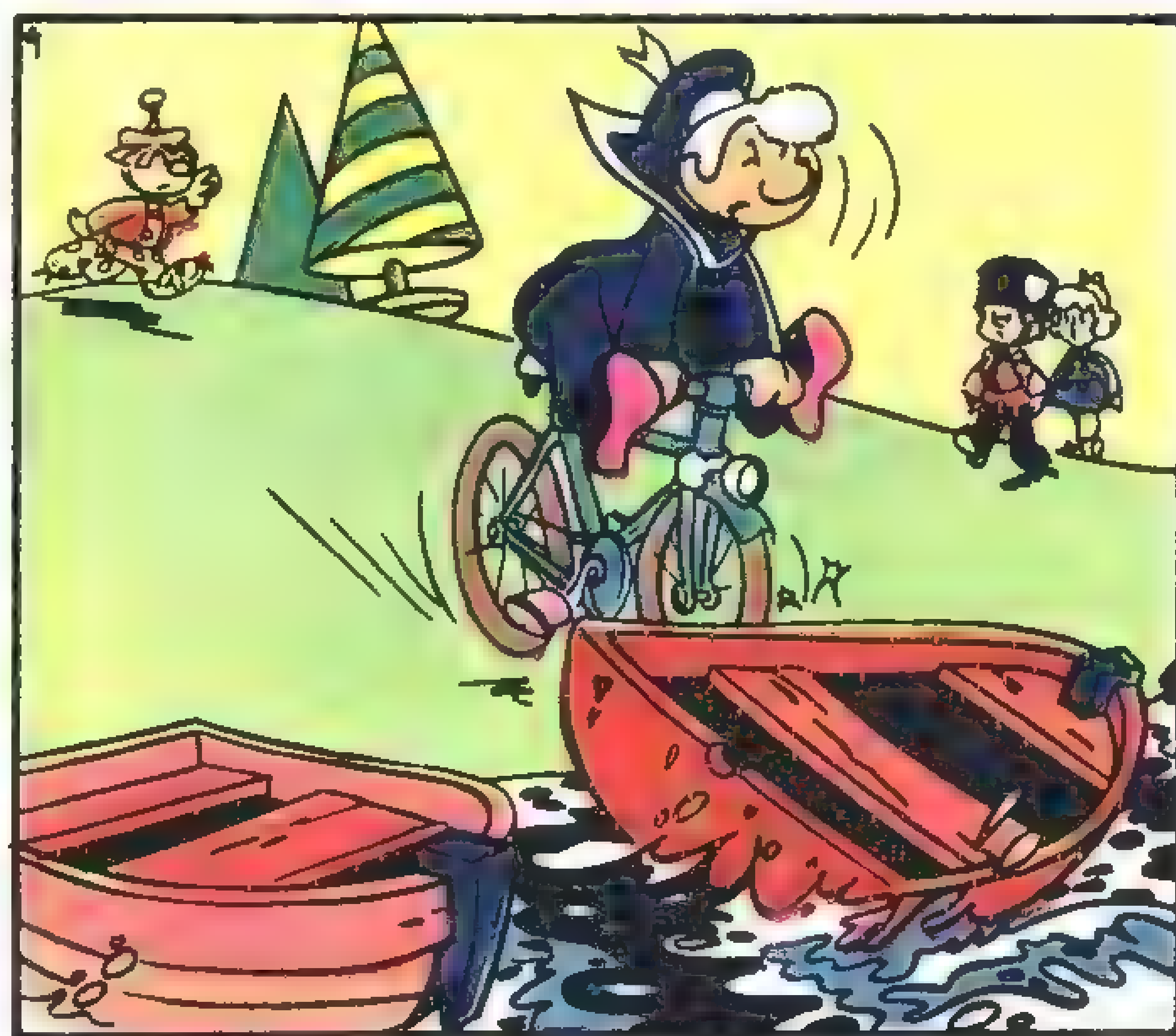
Janmaat de matroos kreeg op een ochtend een cadeautje van oom Sam. Het zat in een grote kist verpakt. Janmaat was erg benieuwd toen hij ging uitpakken. Net kwam Willie Stropop voorbij. „Wat zit er in die kist?" vroeg hij, terwijl hij nieuwsgierig over het hek gluurde.

„Een fiets!" riep Janmaat, toen hij de kist uitgepakt had. Willie vond het prachtig, maar Janmaat niet. „Wat moet ik ermee?" vroeg hij. „Fietsen natuurlijk," zei Willie. „Dat kan ik niet," zuchtte Janmaat verdrietig. Willie zei dat hij het hem wel zou leren.

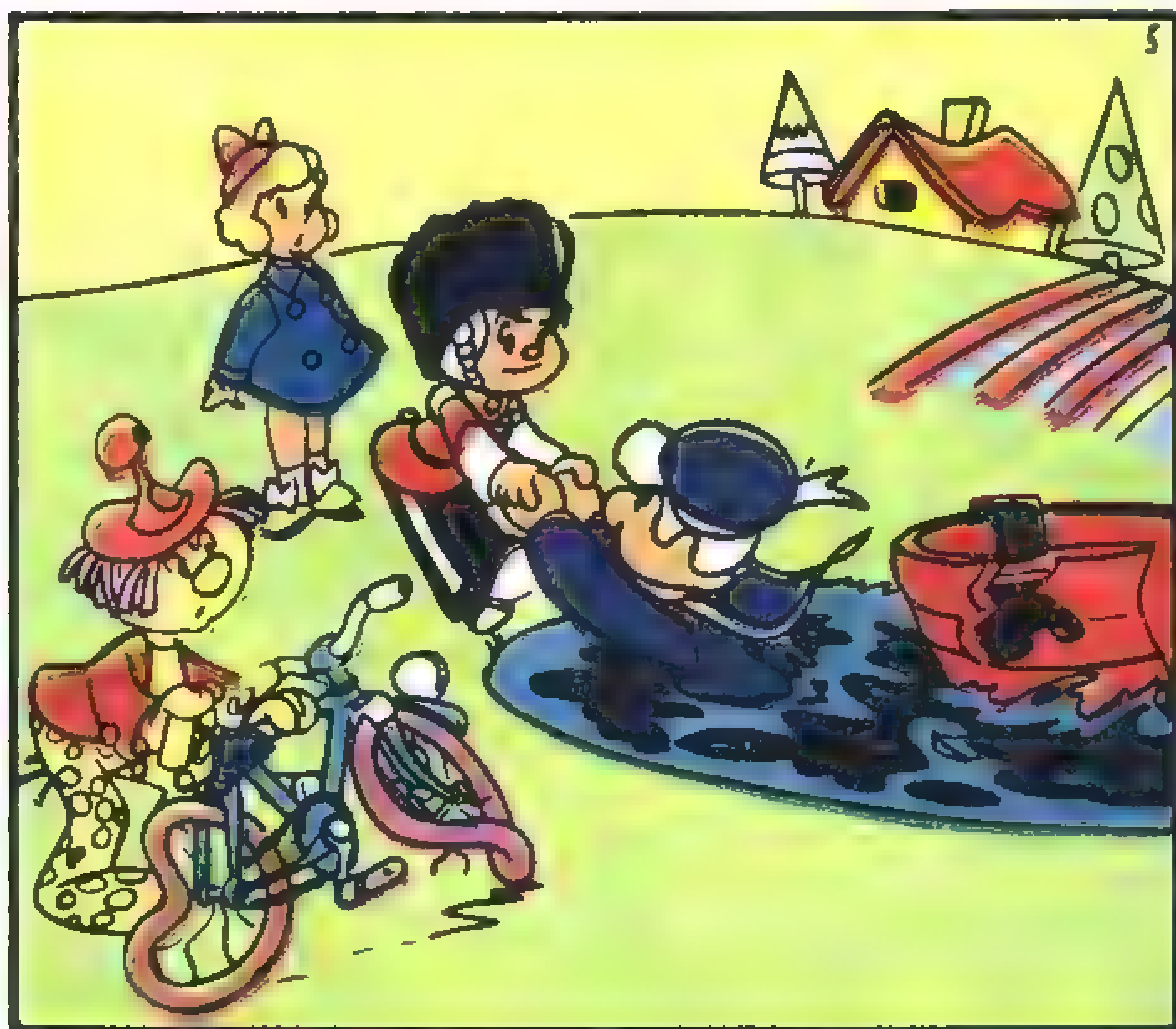

Op het zadel zitten was niet moeilijk, maar toen Willie zei: „Trappen," begon de narigheid. Janmaat trapte zo hard, dat Willie hem niet kon bijhouden. De hele straat door trapte Janmaat wat hij kon; iedereen vloog opzij. Het ging met een reuzenvaart!

Maar wat erger was, Janmaat wist niet hoe hij moest stoppen! Hij had alleen verstand van boten. Hij karde door, totdat hij bij de vijver kwam, waar zijn boten lagen. KRAK! Hij reed regelrecht in zijn roeibootje, met fiets en al.

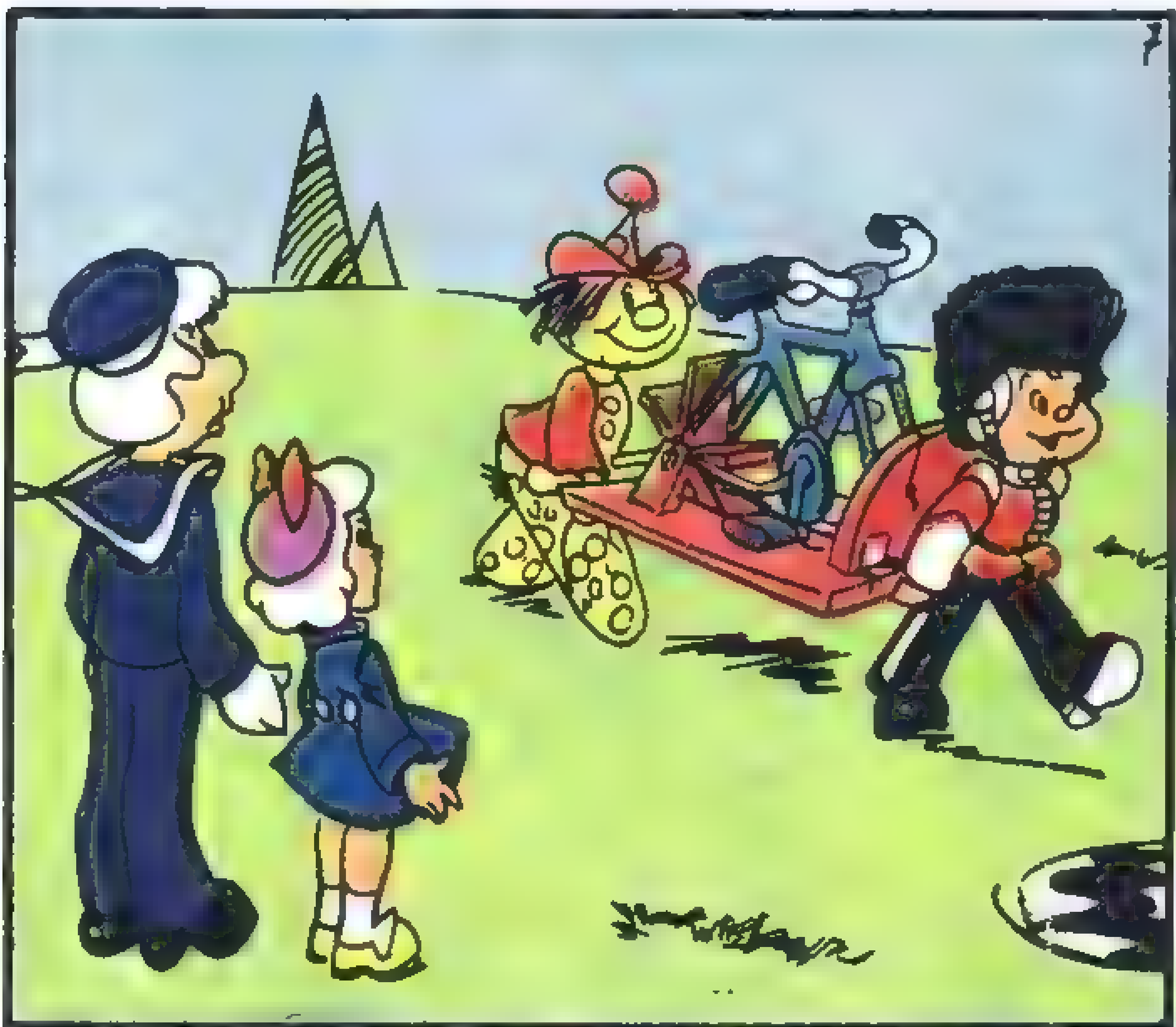
SPEELGOED

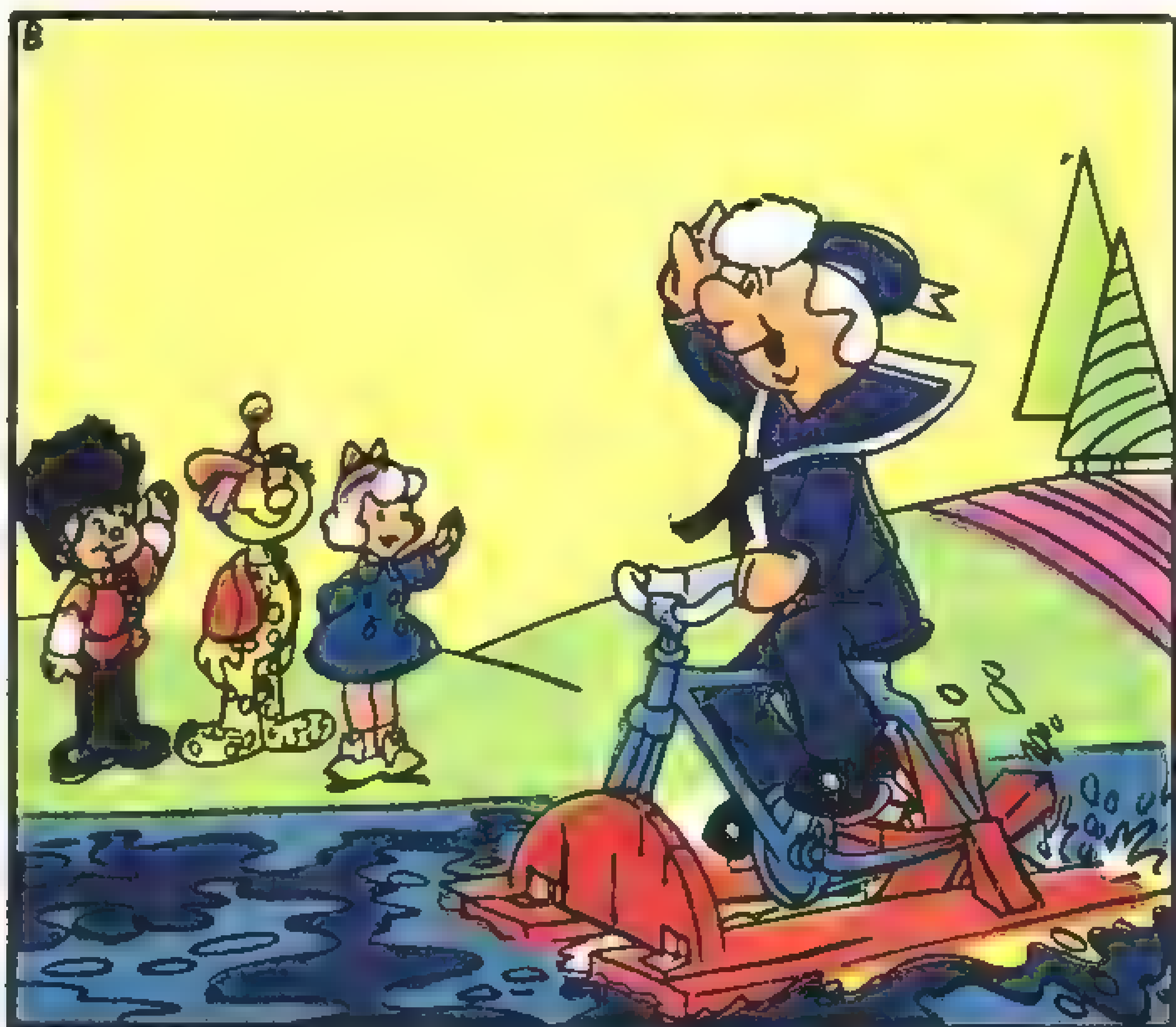

„Mosselemoes!" gilde Janmaat toen de fiets opeens stilhield en hij over het stuur in het water vloog. Gelukkig waren Tommie en Dollie in de buurt. Tommie hielp Janmaat op het droge. Intussen kwam Willie hijgend aangerend, hij keek verdrietig naar de vernielde fiets.

„Daar kun je nooit meer op fietsen," zuchtte Willie. Maar dat betreurde Janmaat beslist niet. „Kijk eens hoe m'n boot beschadigd is!" riep hij boos. „Ik weet wat," zei Tommie en hij sloeg de boot in stukken, terwijl Willie Stropop de fietswielen sloopte.

„Wat doen jullie nu toch?" vroeg Janmaat, stomverbaasd toekijkend. Maar hij hoefde niet lang te wachten, want even later hadden Tommie en Willie de fiets zonder wielen op het onderstuk van de boot vastgemaakt. „Nu heb je een waterfiets," zei Tommie lachend tegen Janmaat.

„Ga maar fietsen," zei Willie. Het duurde wel even voordat Janmaat durfde, maar eindelijk begon hij toch. En heerlijk dat het nu ging! Hij zwieberde niet en hij viel er niet af; het leek net een boot en dat was precies wat Janmaat hebben moest.

MARTIN RATTLER

trekt het oerwoud IN

TOEN HUN SCHIP DOOR DE ZEEROVERS WAS OVERVALLEN, WAREN MARTIN RATTLER EN ZIJN VRIEND DANNY O'FLANNAGAN NAAR HET VASTELAND VAN BRAZILIË GEZWOMMEN. IN DE NACHT RAAKTEN ZE VERDWAALD IN HET OERWOUD EN UITGEPUT SLIEPEN ZE EINDELIJK ONDER EEN BOOM IN.

VOL VERBAZING KEKEN ZE OM ZICH HEEN. DE TROPENZON LEEK HET BOS OM TE TOVEREN IN EEN WARE LUSTHOF.

ZE PLUKTEN NOTEN EN BESSEN VAN DE STRUIKEN, ATEN WAT HEN SMAAKTE EN DEDEN ER HUN MAAL MEE.

VOL GOEDE MOED GINGEN ZE EVEN LATER OP STAP.

ONDERWEG VERBAASDEN ZE ZICH STEEDS OVER PRACHTIGE BLOEMEN EN VOGELS; MAAR ZIJ BEGREPEN OOK DAT IN HET BOS GEVAREN SCHOLEN.

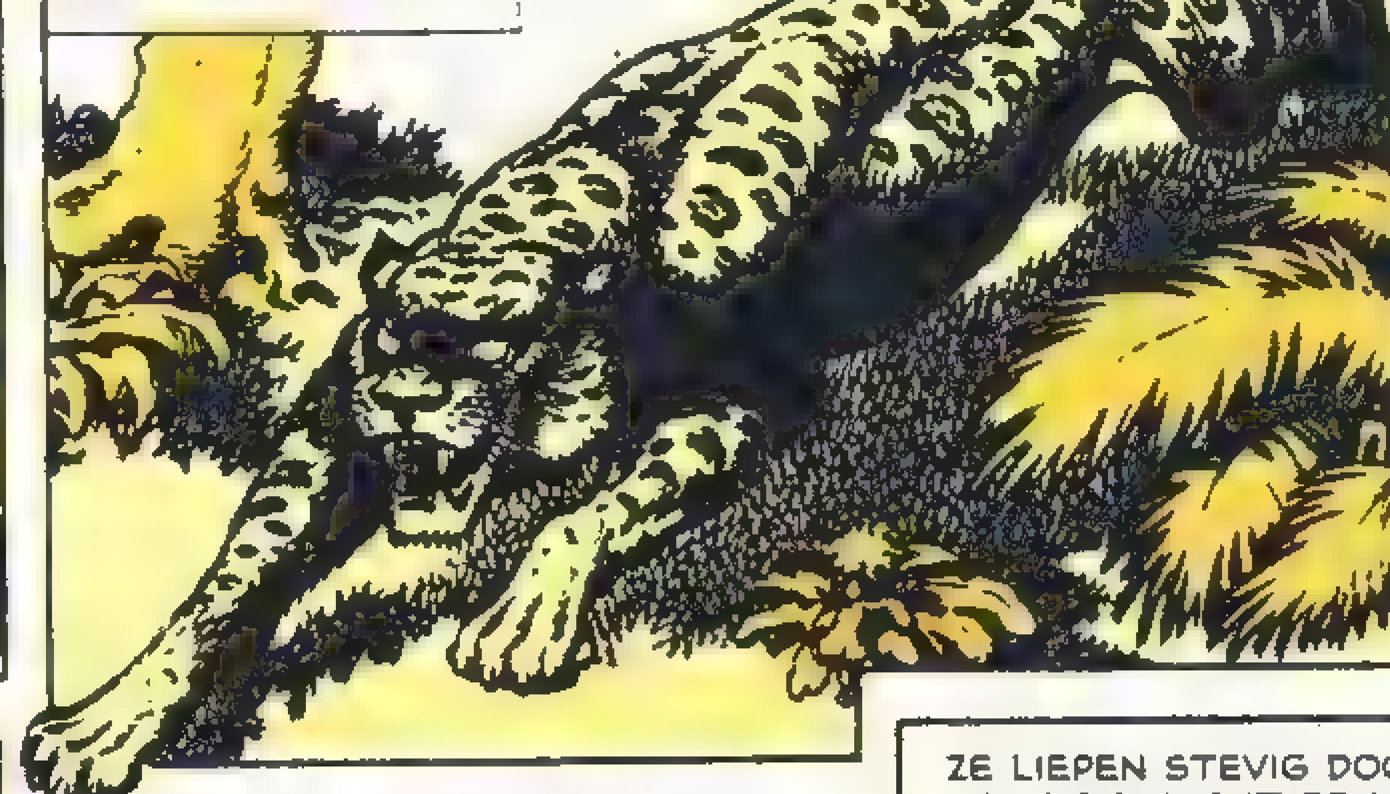

ER WORDT BEWEERD DAT DIEREN NIET TEGEN DE VASTE BLIK VAN EEN MENS BESTAND ZIJN, MAAR DANNY EN MARTIN BLEVEN ENKEL HET WOESTE DIER STRAK AANKIJKEN, OMDAT ZE VERLAMD WAREN VAN SCHRIK EN ANGST.

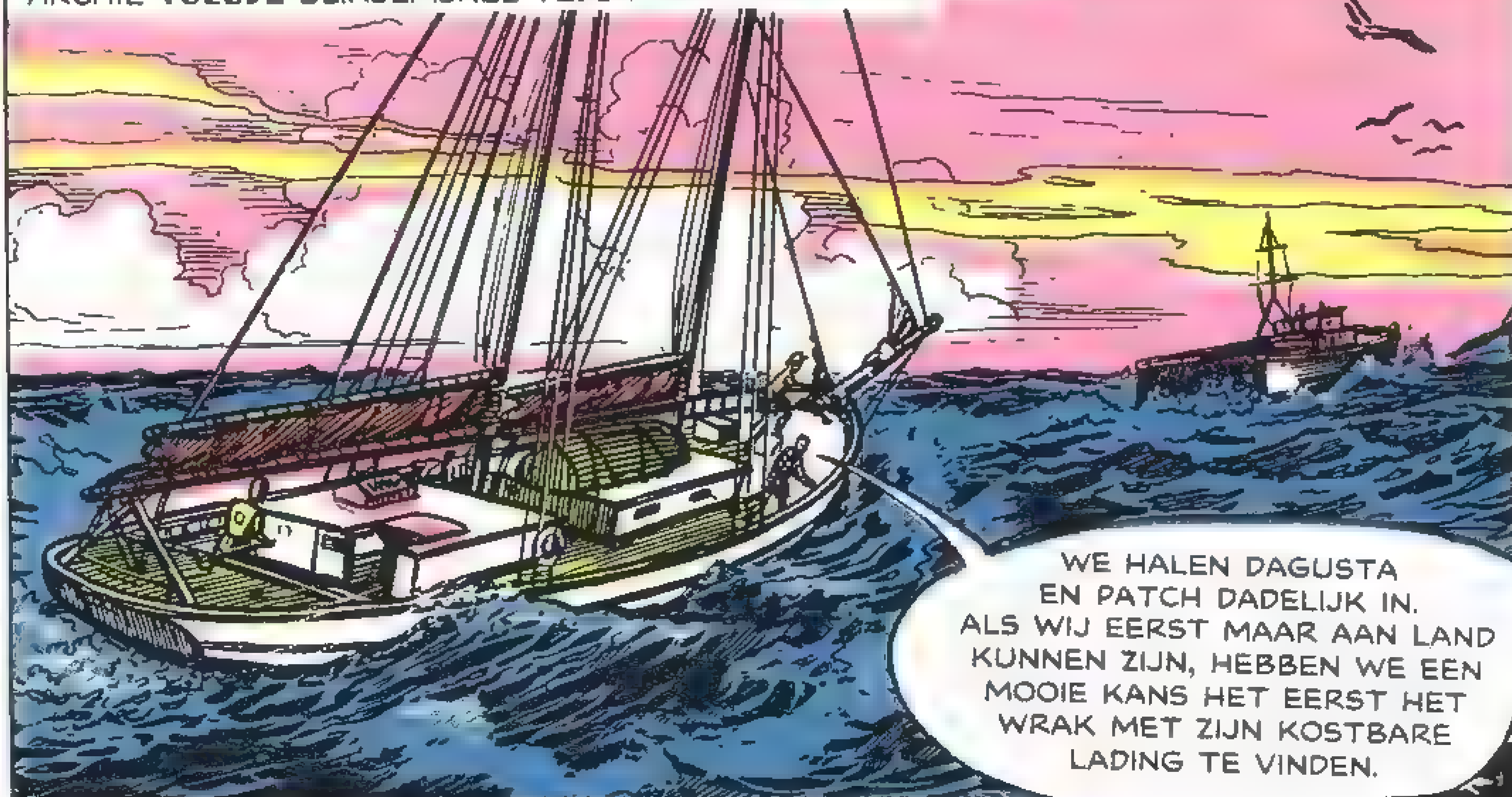

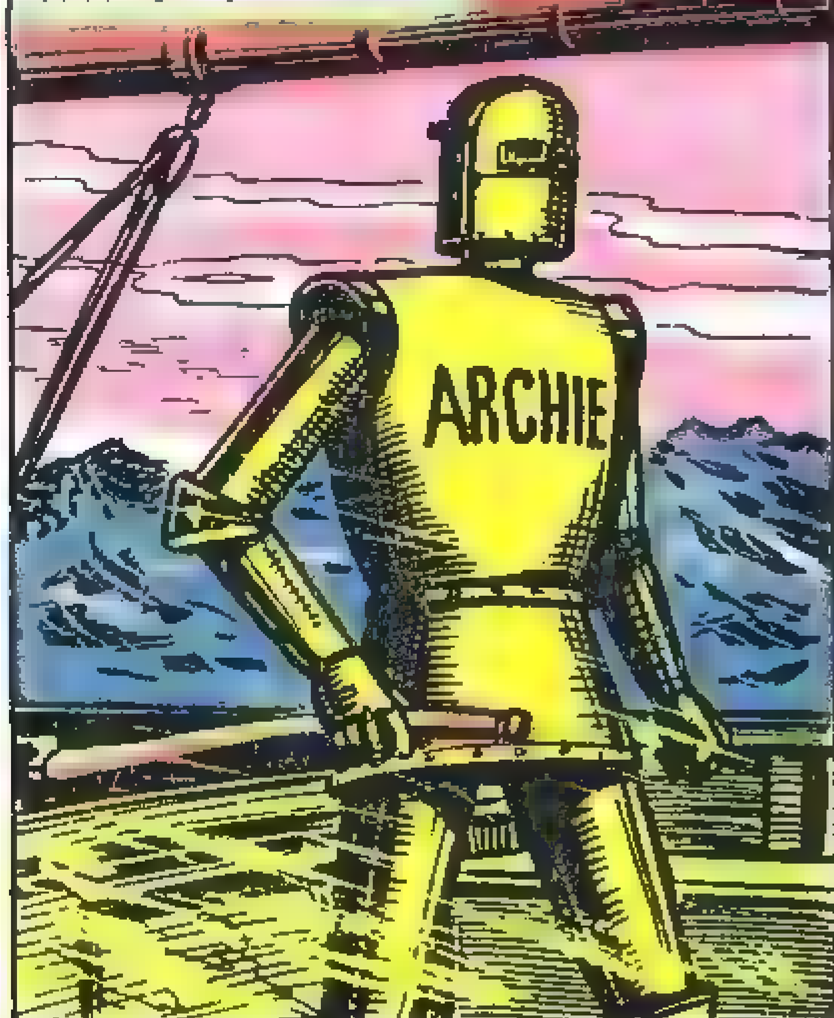

De man van staal

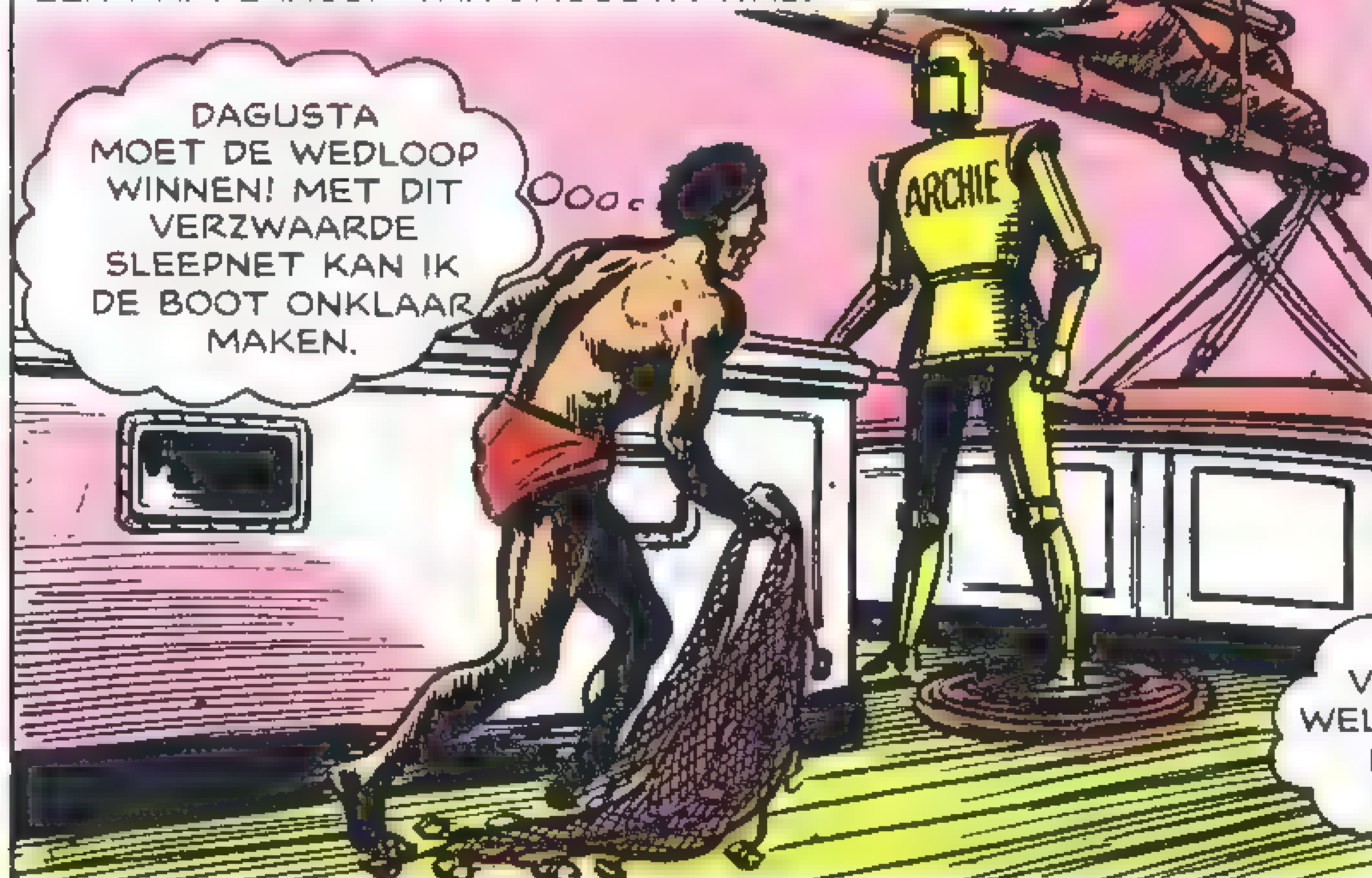

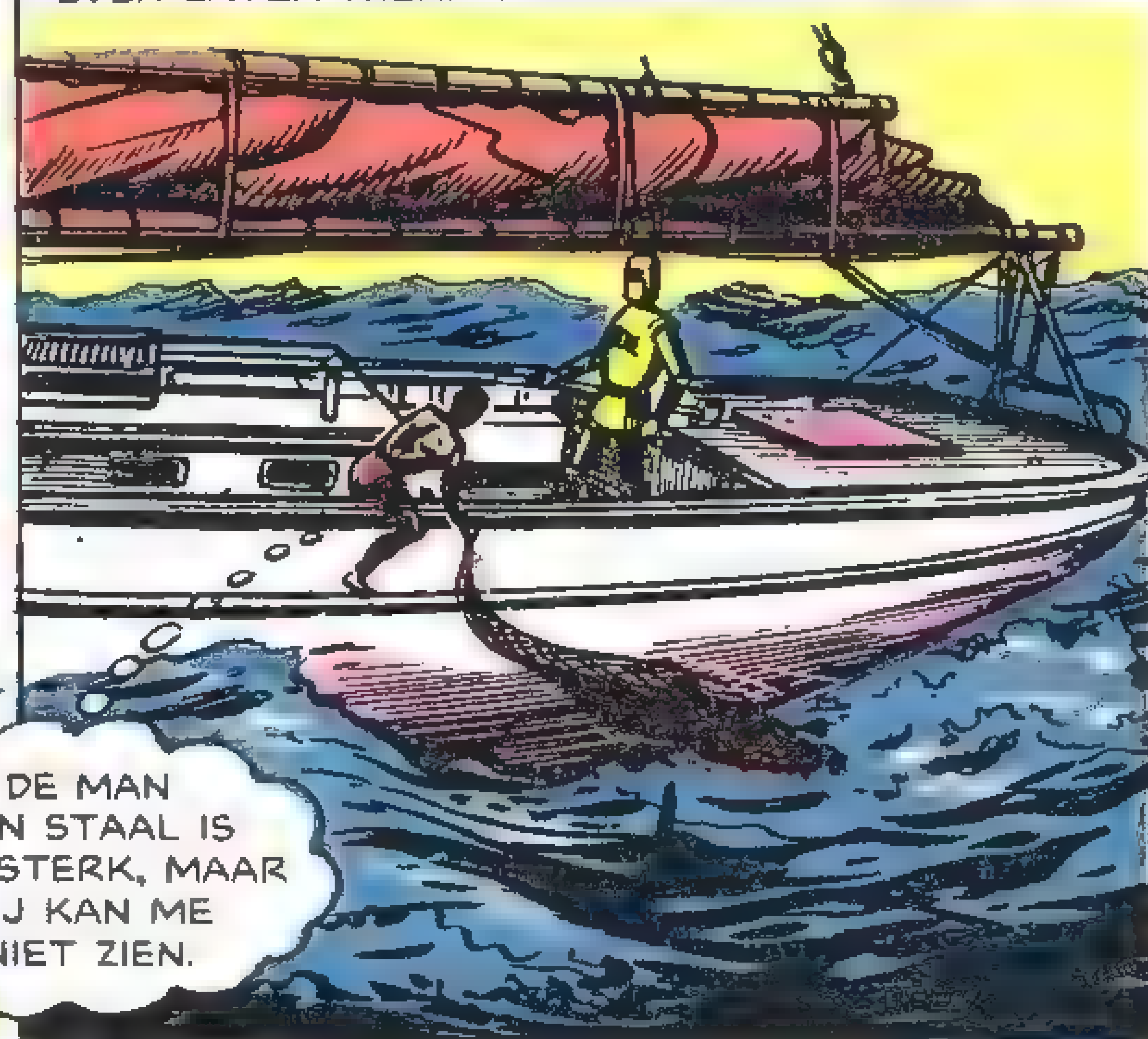

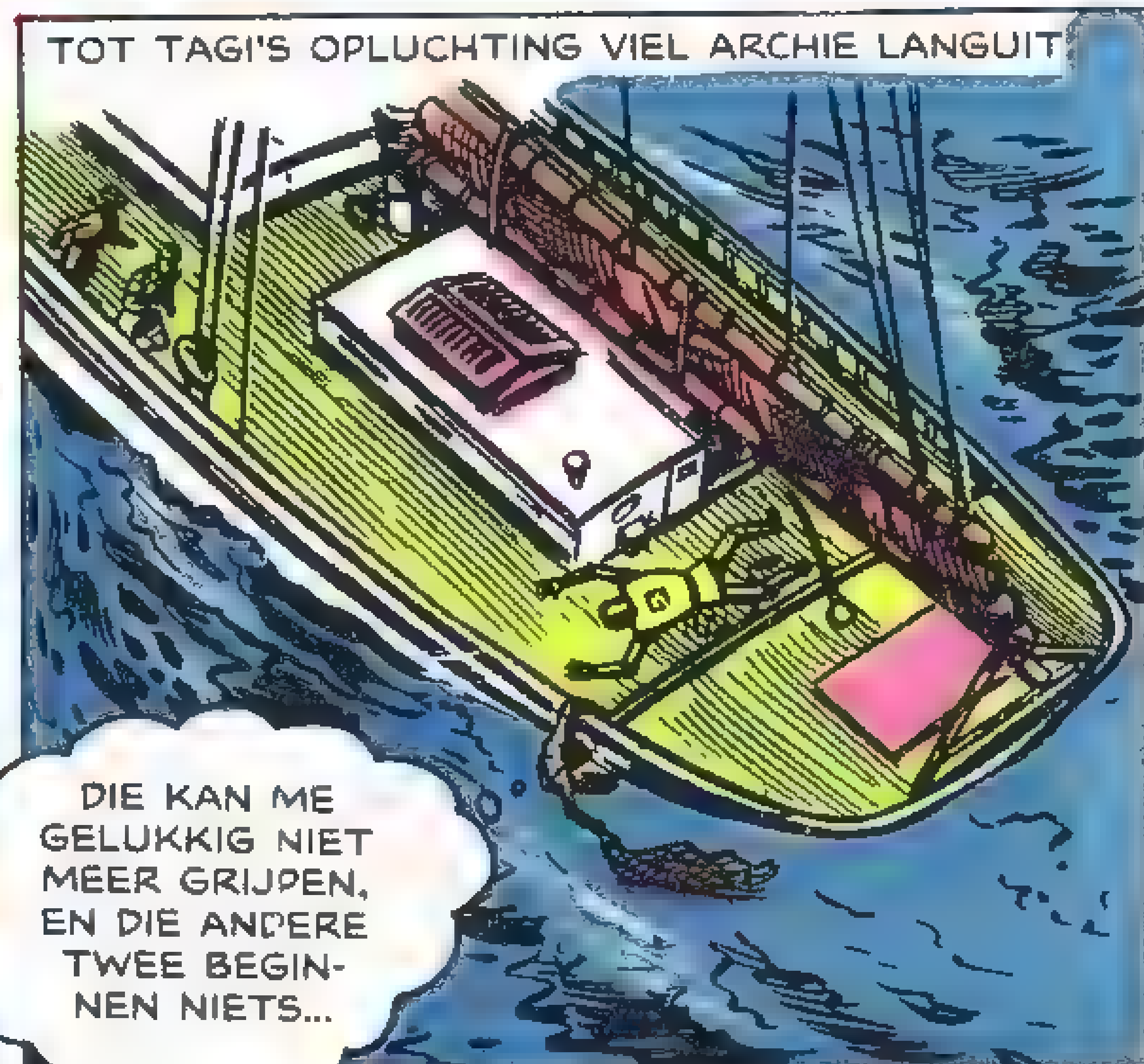

MAAR KEN ZAG TAGI WEL.
HEE, WAT VOER JIJ DAAR UIT?

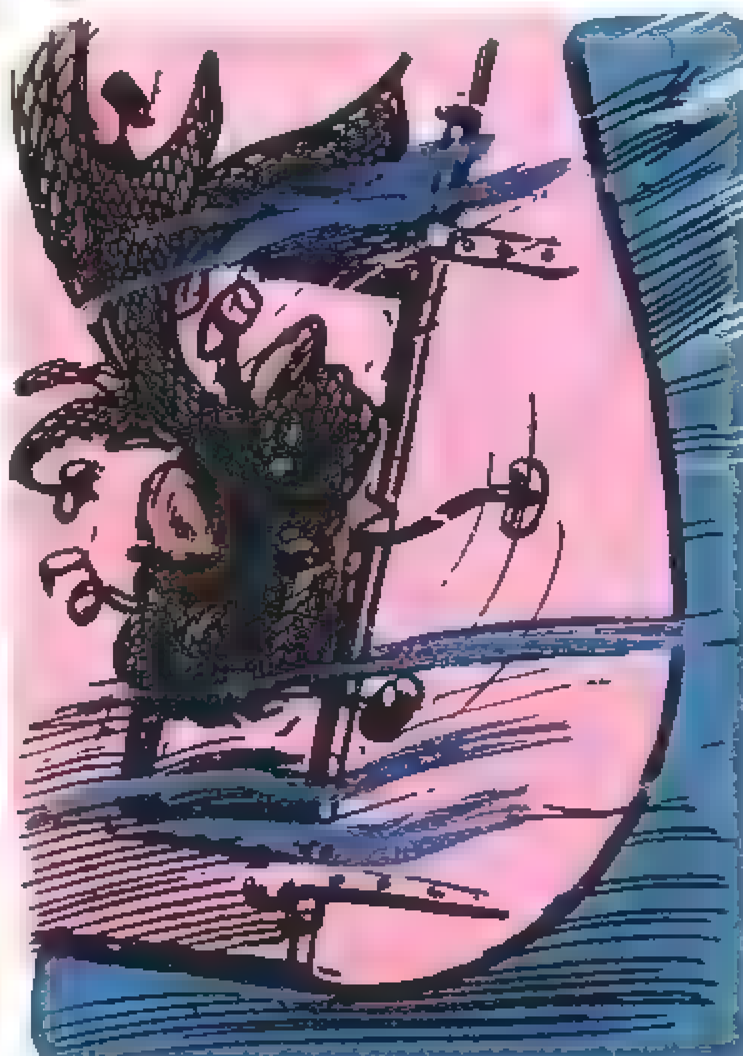

TED ROOK ON-MIDDELLIJK ONRAAD.
HIJ PROBEERT DE SCHROEF ONKLAAR TE MAKEN; HET IS EEN SPION VAN DAGUSTA.

OP TEDS BEVEL SCHOOT ARCHIE OP DE VERRADER AF.
DE REGENBOOG

MAAR HELAAS...
ARCHIE IS GEVALLEN! HIJ BLEEF IN EEN TOUW HAKEN!...
DE REGENBOOG

TOT TAGI'S OPLUCHTING VIEL ARCHIE LANGUIT.
DIE KAN ME GELUKKIG NIET MEER GRIJPEN, EN DIE ANDERE TWEE BEGIN-NEN NIETS...

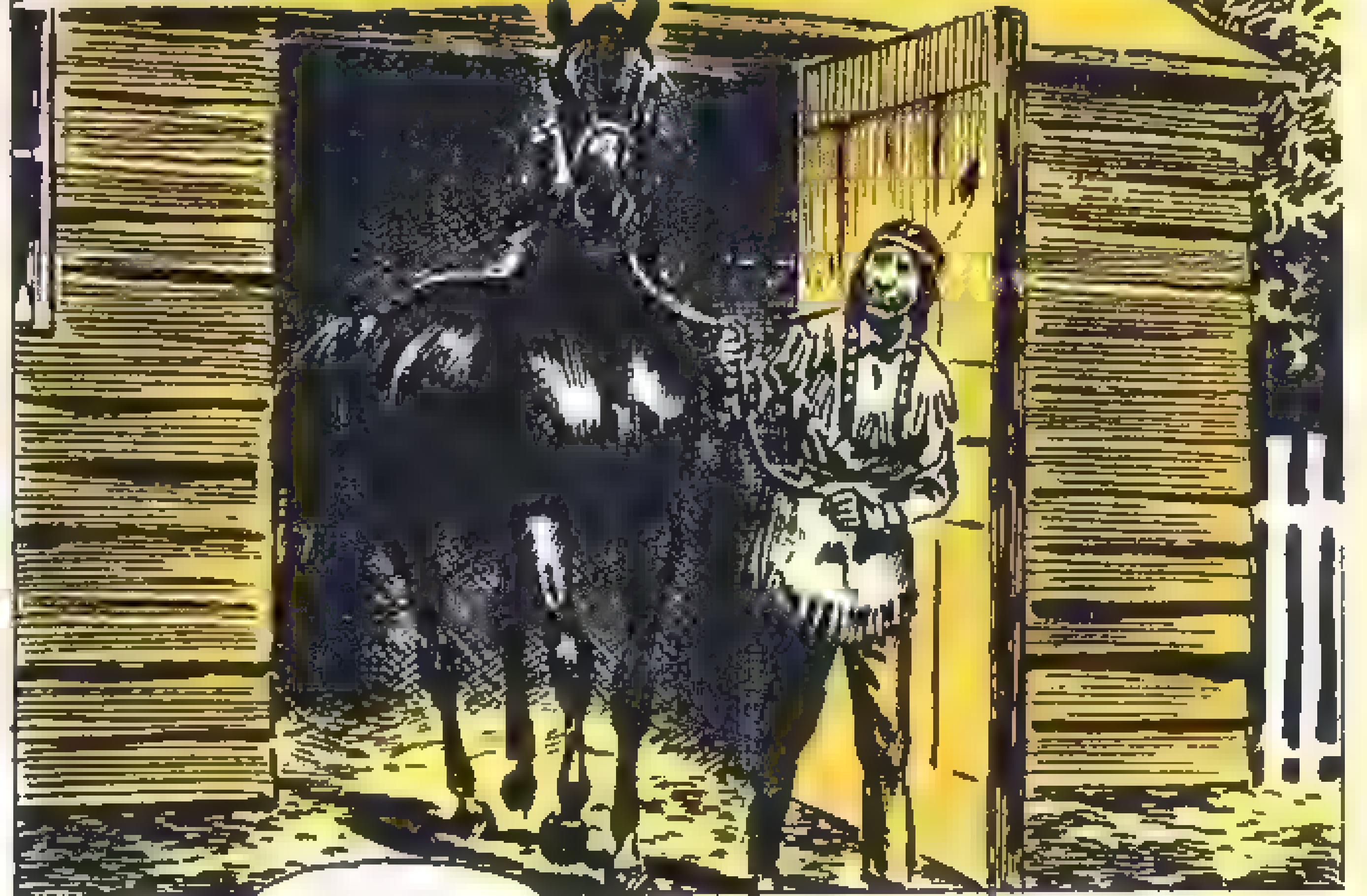

EVEN LATER GOOIDE HIJ HET NET TUSSEN DE SCHROEFBLADEN
DAT IS GELUKT!

HET NET RAAKTE IN DE SCHROEFBLADEN VERWARD EN EVEN LATER WAS ALLES VASTGELOPEN.

KEN WAS RADELOOS...
NU HAALT DAGUSTA ONS TOCH WEER IN EN KAN HIJ NAAR DE LADING GAAN ZOEKEN. WE KUNNEN NIET EENS VERDER; DE MOTOR STOPT, DE SCHROEF IS VASTGELOPEN.

Katy knapt het wel op

CROWLEY REED NIJDIG WEG EN KATY WENDDE ZICH DANKBAAR TOT WOLF.

HEEL HARTELIJK DANK.

GEEN DANK. IK HOOP DAT DUKE DE WEDSTRIJD WINT. DAN WEET IK DAT HIJ HELEMAAL GENEZEN IS.

WOLF SLOEG HUN AANBOD OM HEM NAAR HUIS TE BRENGEN AF EN NAM VRIENDELIJK WUIVEND AFSCHEID.

TOT ZIENS. JE BENT DE KNAPSTE DOKTER VAN DE WERELD!

NOGMAALS HARTELIJK DANK, WOLF!

TOEN PAS ZAGEN DIDI EN TOMMY HOE MOE KATY ER UIT ZAG.

GA JIJ NOU SLAPEN, WIJ ZORGEN WEL VOOR HET ONTBIJT.

IK BRENG DUKE WEL OP STAL. GA MAAR GAUW ZITTEN, KATY.

DANK JE. O, WAT BEN IK MOE. MAAR OOK BLIJ OM DE GOEDE AFLOOP!

CROWLEY KEEK NIET ERG OPGEWEKT, TOEN HIJ ZIJN KANTOOR BINNENSTAPTE.

WAAR LACH JE OM? LAAT DAT PAARD VAN DE JACKSONS BETER GEWORDEN ZIJN! HET MAAKT EEN GOEDE KANS OM DE WEDSTRIJD TE WINNEN.

JAMMER, MAAR IK HEB AL EEN NIEUW PLANNETJE BEDACHT.

ALS WIJ OOK MET EEN PAARD INSCHRIJVEN, KUNNEN WE ERVOOR ZORGEN DAT DE JACKSONS NIET WINNEN.

HOE KOM JE ERBIJ? BOVENDIEN IS DE INSCHRIJVING AL GESLOTEN. HET IS TE LAAT.

MAAR DE NEEF VAN CROWLEY HIELD TRIOMFANTELIJK EEN KRANT OMHOOG.

DAGBLAD VAN HET
LAATSTE NIEUWS! WED
VUURPIJL TERUGGETROKKEN UIT

HEBT U DIT AL GELEZEN? WE HEBBEN NOG EEN KANS!

DOOR HERMAN MATHESEN

De blauwe draak van Awir Bashi

KORTE INHOUD: *De regering van Birma vraagt Arthur Nigg de bloedrobijn van Taj Mahal naar de radja van Bangalore te brengen. Zijn vrouw en zoons, Paw-Min en Albert, gaan met hem mee. Zij zullen de reis per vliegtuig maken, maar zij worden met veel geheimzinnigheid per auto naar een havenstad gebracht.*

3

In het oosten begon de nieuwe dag al te gloren. De bergtoppen kleurden rood en weldra vlamden ze op tegen de paarsblauwe hemel. In de verte werd Moelmein zichtbaar.

De stad leek wel speelgoed van hieruit gezien. De auto's begonnen nog harder te rijden. Na een kwartier snelden ze door de straten van de stad in de richting van de haven. Een troosteloze stad, een troosteloze omgeving. Heel de aarde was hier met kolengruis bedekt en de berghellingen in het oosten waren door de zon verzengd. Er groeide letterlijk geen sprietje. Op de zee lag een vette olielaag te glimmen en de zilverkleurige petroleumtanks blikkerden reeds van de hitte. Er lagen twee tankers te bunkeren; kolensjouwers liepen als slaven achter elkaar in een rij met zakken brandstof op de rug. Elders waren koelies bezig schepen te lossen. Plotseling zwenkte de auto naar rechts en stopte voor een hoog, breed hek, dat als het ware automatisch werd geopend. Blijkbaar had men reeds lang op de komst van de auto's staan wachten. Alles speelde zich geheimzinnig in doodse stilte af. Arthur Nigg, zijn vrouw en de anderen stapten uit en stonden een beetje onwennig tegen het licht in te kijken. Aan de steiger lag een klein zwart schip. Zelfs de masten en de pijp waren zwart; het leek wel een spookschip. Nog waren ze van hun verbazing niet bekomen, toen er een lange, blonde man op hen toetrad, die hen hoffelijk begroette.

„Mijn naam is Marmaduke Stenring," zei hij. „Mag ik u verzoeken?"

Dit zeggende maakte hij een gebaar in de richting van de loopbrug, die van de wal naar het dek van het schip voerde. Daar mijnheer Nigg even aarzelde, drong hij — nu minder hoffelijk — aan.

„We hebben niet veel tijd. Wilt u een beetje opschieten."

„Ja maar. . ." zei mijnheer Frison, „wie bent u? Kunt u ons bewijzen, dat u opdracht hebt gekregen ons mee te nemen?"

Er kwamen gewapende mannen dichterbij. Albert zag dat ze echte boeventronies hadden.

„Of ik opdracht heb?" vroeg Marmaduke Stenring met een glimlach. „Ik heb geen opdracht nodig. Ik ben hier de baas. En wat de rest betreft, daar zullen we straks aan boord over praten. . ."

Er was geen twijfel meer mogelijk. Ze waren slachtoffers van bedrog. Ze waren in rovershanden gevallen!

IV

Toen Sri Kitto, zoals was afgesproken, om één uur in de nacht bij het Imperialhotel voorreed om Arthur Nigg en de zijnen persoonlijk naar het vliegveld te brengen, kreeg hij de grootste schrik van zijn leven.

Welgemoed en zwaaiend met een stokje stapte hij de hal van het hotel binnen. Hij keek rond en zag tot zijn verbazing dat deze verlaten was. Daarom stapte hij naar de nachtportier, die diep ineengedoken zat te slapen. Hij gaf de man met zijn stokje een tik op het hoofd.

„Hallo," zei hij gemoedelijk, „geef de telefoon even hier."

De portier deed slaperig wat hem gezegd werd.

„En verbind mij met de kamer van Arthur Nigg."

De portier keek hem aan met grote ogen.

„Het spijt mij, heer," deed de portier beleefd, „mijnheer Nigg is vertrokken."

„Vertrokken?" De ware betekenis van deze mededeling drong niet onmiddellijk tot Sri Kitto door. Wezenloos herhaalde hij: „Vertrokken?"

„Jawel, heer, met zijn vrouw en de jongens. En mijnheer Frison was erbij en een vreemde dame."

Sri Kitto dacht dat hij door de grond ging.

„Bent u ziek, edele heer?" vroeg de portier en alsof hij er een bijzonder genoegen in vond Sri Kitto nog meer van streek te maken, vervolgde hij: „Het gezelschap is weggereden. Met bagage en al. In twee auto's."

„Wel alle. . ."

De portier hernam: „Waarom bent u zo boos, edele heer? Het waren immers heren van de politie, die mijnheer Nigg zijn komen halen."

„Heren van de politie?" bulderde Sri Kitto. „Man, je bent gek. . ."

Razend liep Sri Kitto enige malen de hal heen en weer. Zijn gewone nuchterheid en zijn koelbloedigheid hadden hem in de steek gelaten. Het was het ergste wat hem had kunnen overkomen. Er moest nu iets gebeuren. Maar wat? De minister-president opbellen? Midden in de nacht? En hem eventjes vertellen dat Arthur Nigg er met de robijn vandoor was? De bloedrobijn van Taj Mahal. De kostbaarste steen die in de mijnen van Mogok was gevonden.

Plotseling, in een aanval van razernij, rende Sri Kitto naar de nachtportier toe en greep hem bij de keel.

„Kerel, zeg me waar ze naar toe zijn!"

De man kronkelde onder de ijzeren greep van de politieman.

„Maar, edele heer," huilde hij, „hoe kan ik dat weten?"

„Jij zit natuurlijk in het komplot," schreeuwde Sri Kitto, die alle redelijkheid had laten varen.

„Welk komplot, edele heer? Ik ben maar een gewone portier, edele heer. Ik weet niets van al die grote heren."

Sri Kitto luisterde al niet meer. Hij had de portier opzij gedrongen en zich meester gemaakt van het schakelbord. Daar belde hij de prefectuur op, stelde zich daarna in verbinding met alle andere diensten. De brandweer. De kustwacht. De kazerne. De vliegende brigade van de politie. De buitenposten. Grensposten. „Aanhouding verzocht. Vreemdelingen. Doorgeven aan alle districten." Er volgde een uitvoerige persoonsbeschrijving. In de eerste plaats van Arthur Nigg. Belgische nationaliteit. Middelbare leeftijd. Gekleed in kaki tropenpak; flink postuur enzovoort enzovoort. Dan een beschrijving van Niggs vrouw Eliza. Blond. Nederlandse. Meisjesnaam Hielkema. Elizabeth.

Toen kwam het signalement van Albert aan de beurt. Veertien of vijftien jaar, misschien iets ouder, en Paw-Min, zelfde leeftijd ongeveer. Birmaan.

De portier, die ineengekrompen had geluisterd, hoopte nu een goede beurt te maken.

„Heer Kitto," zei hij, „er waren nog twee mensen bij. Die dikke mijnheer en een verpleegster. Zij zijn ook meegegaan in die auto's."

Woedend sloeg Sri Kitto een glas van de tafel dat in scherven op de vloer uiteenspatte. „Dus dan was die blaaskaak van een Frison ook van de partij!"

Weer nam hij de telefoon om een persoonsbeschrijving van mijnheer Frison, de Franse journalist, door te geven. Daarna bleef hij enkele ogenblikken met de telefoon in de hand roerloos staan; hij stond naar adem te snakken. Totdat het tot hem doordrong dat hij kostbare minuten verloren liet gaan.

Hij hoopte nu maar dat alle buitenposten en alle posten in de stad hun plicht zouden doen. Hoewel hij daar lang niet

„En wat de rest betreft, daar zullen we straks aan boord over praten. . ."

zeker van was. Hij kende zijn mannetjes.

De meesten hielden er niet van zich in de nacht uit te sloven. Ze sliepen liever en deden net of ze niets zagen. En maakten dan mooie rapporten op, die nergens op leken.

Nu stond hem nog maar één ding te doen. Hij moest minister-president Lon-Ben van het gebeurde op de hoogte stellen. Er zat niets anders op.

Onderweg in de auto was Sri Kitto er zich van bewust dat hij zijn ondergang tegemoet ging.

Voor de poort van het witmarmeren gebouw vond hij de beide wachtposten slapende. Ze lagen languit op de stenen vloer en hadden zich in hun wollen mantels gehuld. Toen Sri Kitto hen wakker schopte, begonnen zij te schelden, totdat ze zagen wie ze voor zich hadden. Toen begonnen ze op hun knieën om genade te smeken. Maar Sri Kitto had geen tijd. Hij luisterde niet en beval de mannen hem door te laten. Hij stak de binnenplaats over en begon op de houten voordeur te bonzen. Er ging een luikje open en een stem in het donker vroeg verschrikt: „Wat moet je? Wie ben je?"

„Roep onmiddellijk de minister," beval Sri Kitto. „Ik moet hem spreken. Zeg hem dat Sri Kitto er is. Ik moet hem onmiddellijk spreken."

„Mijn meester slaapt, grote heer," zei de stem.

„Zeg hem dat het een zaak is van leven en dood. . ."

„Van leven en dood, grote heer?"

„Ja, zeg maar een samenzwering."

De poort ging open en Sri Kitto betrad de hal, waarvan de vloer en de wanden met kleurig beschilderde tegels versierd waren. Er brandde een kleine lamp die de geur van wierook verspreidde.

Het duurde ongeveer een kwartier voordat Lon-Ben in zijn kamerjas verscheen. De eerste ontmoeting beloofde weinig goeds voor Sri Kitto. De minister met zijn haren in de war stond er als een briesende leeuw.

„Man," bulderde hij, „wat mankeert jou? Ben je gek geworden?"

De ontvangst maakte het Sri Kitto niet gemakkelijk te vertellen waarvoor hij was gekomen.

„Nigg is weg," bekende hij stuntelig met nauwelijks hoorbaar stemgeluid. Hij voelde zich als een kleine jongen die een overtreding bekent. Al zijn verwaandheid, al zijn grootheid en zelfverzekerdheid waren van hem weggevallen.

„Nigg weg?" loeide de minister. „Je bedoelt. . .?"

„Ik bedoel," hernam Sri Kitto, „de bloedrobijn is verdwenen."

De minister stond sprakeloos. Het duurde wel een hele minuut voordat hij met langzame stappen als een sluipende panter op Sri Kitto toeschreed en hem toesiste: „De robijn verdwenen. . . Weet jij wat dat betekent?"

Er ging een luikje open en een stem vroeg verschrikt: „Wat moet je? Wie ben je?"

Sri Kitto knikte wezenloos. Hij wist wat het betekende.

„Ik kon er niets aan doen, Excellentie. . ." Sri Kitto vertelde zijn verhaal, maar slaagde er niet in Lon-Ben ervan te overtuigen dat hij aan de verdwijning helemaal geen schuld had.

„Geen schuld. . ." schreeuwde de minister hem in het gezicht. „Geen schuld! Jij bent verantwoordelijk. Maar. . ." en hier kreeg de stem van de minister een lage, onheilspellende klank, „ik ken je, man. . . Ik ken je. In bed liggen, hè? Romannetjes lezen, hè? Sigaartjes roken, hè? En intussen wordt de Birmaanse staat geruïneerd. . . Maar sta daar niet te kijken!" De stem van Lon-Ben sloeg over. „Doe dan wat."

Sri Kitto sloeg de hakken tegen elkaar. „Ik heb alles al gedaan wat ik kon, Excellentie. . ."

„Zo, heb je alles al gedaan wat je kon! Wil ik jou eens wat vertellen? Je zorgt dat morgenochtend de robijn terecht is en anders kost het jou je baan. Begrepen?"

Ten prooi aan de meest tegenstrijdige gevoelens maakte Sri Kitto rechtsomkeert en snelde de trappen van het paleis af om in zijn auto te stappen. Hij had de motor laten draaien en reed meteen in vliegende vaart heen. Hij wist nog niet wat hij moest beginnen.

De gebeurtenis had hem een zware schok gegeven. Hij voelde zich diep teleurgesteld in Arthur Nigg, die hij altijd als een eerlijke kerel, een man uit één stuk beschouwd had. Van iedereen anders had hij zulk bedrog verwacht. Maar niet van Arthur Nigg . . . Als hij hem in zijn handen kreeg . . . nou, dan zou hij ervan lusten. Hij reed rechtstreeks naar zijn bureau, waar hij wel alle telefoons tegelijk had willen grijpen. Scheldend op de regering die te zuinig was om telex aan te schaffen, belde hij de commandant van het garnizoen op om groot alarm te maken. Wat hij daarmee zou bereiken, wist Sri Kitto niet, maar zoals de minister gezegd had: er moest iets gebeuren. En Sri Kitto had zo het vage idee: hoe meer lawaai hoe beter. En hij kreeg lawaai. In overvloed. Want nu kwamen heel het beveiligingsapparaat en heel het leger in actie. Sirenes loeiden boven de stad en zaaiden paniek en onrust. Sri Kitto trachtte bevelen te geven en de commandant duidelijk te maken dat hij het leger bij de vervolging van de vluchtelingen moest inschakelen, maar de commandant kon hem niet verstaan.

„Ik kan je niet verstaan," schreeuwde hij. „Er staat hier op het dak een sirene te gillen." Trouwens, even later kon Sri Kitto ook niets meer verstaan, want de sirene op het dak van de prefectuur begon eveneens te loeien.

Het was een hopeloze en verwarde situatie zoals Rangoon sedert de oorlog niet meer gekend had. Overal verschenen verschrikte mensen op straat. Er waren er, die half gekleed hun hebben en houden naar buiten begonnen te sjouwen. Toen de telefoon in de prefectuur weer begon te rinkelen, was Zijne Excellentie Lon-Ben aan de lijn om Sri Kitto te vragen of hij nu helemaal stapel was. En toen de minister, zelf ook gek van het lawaai, wanhopig de telefoon op de haak had gesmeten, werd hij onmiddellijk daarna opgebeld door de secretaris van de maharadja van Bangalore, die namens zijn meester vroeg of er oorlog was uitgebroken.

Met heel veel moeite slaagde Sri Kitto er eindelijk in een weinig orde in de chaos te brengen. Er was echter intussen veel kostbare tijd verloren gegaan. De meeste grensposten waren nu gewaarschuwd, maar verschillende telefoonlijnen bleken tijdens het alarm gestoord.

Ook de havenwacht langs de rivier had de orders doorgekregen. Daar was het inspecteur Gentile, die op het heldere idee kwam Sri Kitto te vragen of men Moelmein wel had gewaarschuwd. Hij

kwam persoonlijk naar de prefectuur. En hij deed dit met het grootste genoegen, want hij kon Sri Kitto niet uitstaan en wenste niets liever dan dat de politieprefect zo in de knoei kwam, dat hij voor zijn baan moest bedanken. En Sri Kitto van zijn kant kon inspecteur Gentile niet uitstaan. Het was dus te begrijpen, dat hij hem niet vriendelijk ontving, toen Gentile zich liet aandienen. Reeds bij voorbaat nam hij zich voor de inspecteur de voet dwars te zetten.

„Ik heb mij met Moelmein in verbinding gesteld," vertelde de inspecteur, „maar daar beweerde men nog van niets te weten." Daar had hij gelijk in, want de havenwacht van Moelmein was een van de posten waar men het niet de moeite waard had gevonden midden in de nacht de telefoon van de haak te nemen. De verantwoordelijke mannen zaten daar in een koffiehuisje te kaarten.

„Ik begrijp niet," beet Sri Kitto Gentile toe, „waar u zich mee bemoeit. Denkt u soms dat ik niet in staat ben mijn maatregelen te nemen? Bovendien," en hier lachte hij hooghartig, „waarom maakt u zich zo druk over Moelmein? De haven staat immers dag en nacht voortdurend onder bewaking."

„Als ik zelf voortvluchtig was," zei Gentile, „zou ik juist Moelmein uitkiezen om mij uit de voeten te maken. De bergpassen aan de grens zijn streng bewaakt; daar kom je niet langs. Maar Moelmein... Och, er varen wel meer motorbootjes uit, waar de havenwacht geen weet van heeft. En zo nu en dan zelfs een snelle kustvaarder."

„Heel de kust is bewaakt."

„Jawel," grinnikte Gentile, „bewaakt door een troep hongerige beambten die zich stuk voor stuk laten omkopen." Gentile barstte in een schaterlach uit en zonder toestemming te vragen greep hij naar de telefoon. Sri Kitto protesteerde, maar Gentile vroeg de havenwacht te Moelmein aan. Ditmaal kwam er antwoord. Na een kort gesprek wierp hij de telefoon weer op de haak en met de handen in de zakken spotte hij: „Mijnheer Kitto, u begint oud te worden. Het wordt tijd dat uw taak aan een jongere kracht wordt overgedragen."

De zelfverzekerdheid van Gentile bracht Sri Kitto van zijn stuk.

Met toonloze stem vroeg hij: „Hebt u iets bijzonders vernomen?"

„Vanmorgen vroeg is de *Beyt Ammeh* uit de haven van Moelmein vertrokken."

„En?" vroeg Sri Kitto uit de hoogte.

„Het schip staat bij ons onder verdenking," zei Gentile.

„Waarvan?"

„Zeeroverij en smokkelarij," zei inspecteur Gentile. „Het enige is: er zijn geen bewijzen."

Sri Kitto sprong op.

„Maar man," bulderde hij, „waarom houden jullie het schip dan niet aan?"

Gentile haalde de schouders op. „Om drie redenen niet," verklaarde hij. „Ten eerste hebben we geen enkel bewijs. Ten tweede bevindt het schip zich al buiten onze wateren. Ten derde vaart het onder Turkse vlag."

Sri Kitto zuchtte. Hij zuchtte heel diep, zo diep als hij nog nooit van zijn leven gezucht had.

„Ja, dan..." mompelde hij, „ja, dan... dan is alles verloren..."

Terwijl de politieprefect te Rangoon heel de stad in alarmstemming bracht, gebeurden er te Moelmein aan de haven ook wonderlijke dingen.

Arthur Nigg had de situatie begrepen. Hij was in handen van een soort zeeroversbende gevallen.

Toen Marmaduke Stenring hem uitgenodigd had zich met heel het gezelschap aan boord te begeven, bleef hij voor de loopbrug staan. Zijn hersens werkten op volle toeren, zoekend naar een middel om aan de greep van Stenring te ontkomen. Hij keek eens rond en zag de gezichten van de bendeleden. En dat was voor hem voldoende om in te zien, dat hij van die kant geen inschikkelijkheid behoefde te verwachten. Het waren allemaal doorgewinterde schurken. Van vluchten was ook geen sprake. De hekken waren gesloten en het volk op de steiger was tot aan de tanden gewapend. Vervolgens liet Arthur Nigg zijn blik langs het schip glijden. Daar stond slechts één man aan de reling, met een wit schort voor; vermoedelijk de kok. De man scheen zich van alles wat er gebeurde geen sikkepit aan te trekken. Hij hing diep voorover en spuwde kringetjes in het vette water.

De verantwoordelijke mannen zaten in een koffiehuisje te kaarten.

Marmaduke begon ongeduldig te worden. Hij wilde van wal steken voordat de politie een spaak in het wiel kon steken. Daarom gaf hij Nigg een stevige duw tegen de schouder en maande hem tot spoed aan. Nigg knikte naar zijn vrouw, keek de jongens, Frison en miss Alice aan. Ze zagen aan zijn blik dat hij geen uitweg meer zag en er dus niets anders op zat dan zich op genade of ongenade aan de rover over te leveren. Ze waren volkomen in de macht van Stenring. Wat de bloedrobijn betrof, die was natuurlijk verloren. Het ging er nu alleen nog maar om het vege lijf te redden

Stenring zag er woest en krijgshaftig uit, als een oude Noorman. Toch lag er menselijkheid in zijn ogen. Onder andere omstandigheden zou Nigg hem ongetwijfeld een sympathieke kerel gevonden hebben

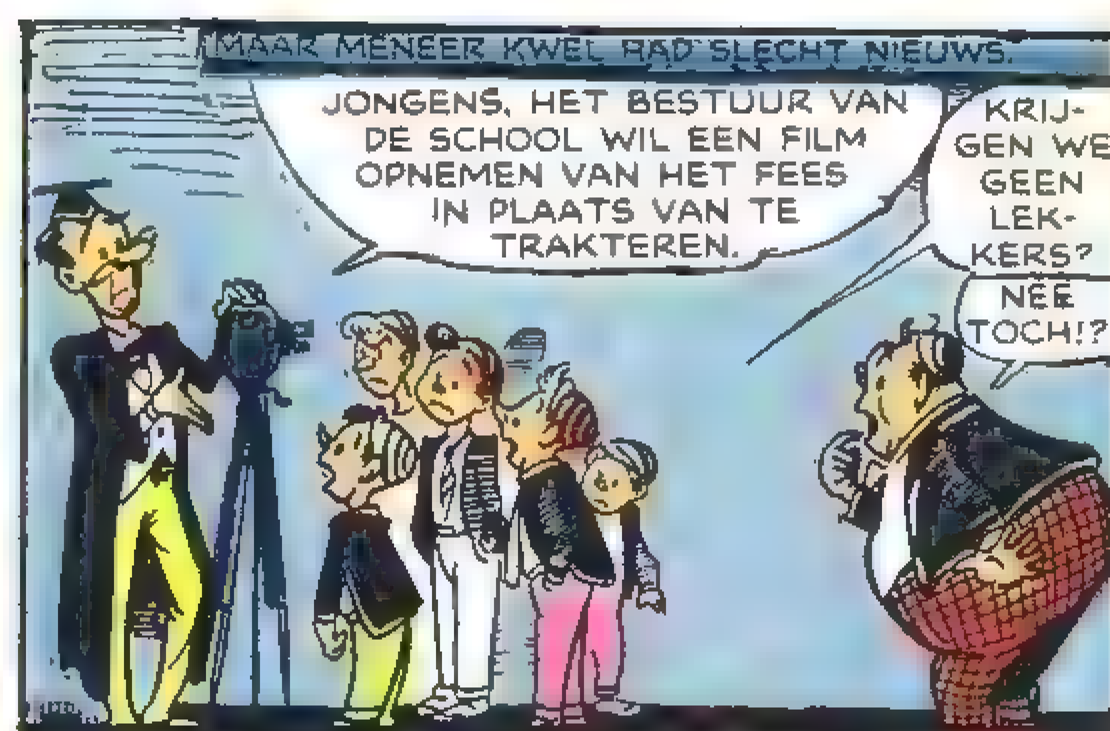
Hij liet Eliza Nigg voorgaan aan boord, zoals het behoorde. „Mevrouw Nigg," zei hij vriendelijk, „na u."

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

De vergissing van Napoleon

In het jaar 1807 kreeg keizer Napoleon I de Amerikaanse technicus Fulton op bezoek. Deze stelde voor een schip te bouwen dat door een stoommachine voortgestuwd zou worden en daardoor onafhankelijk zou zijn van elke weersgesteldheid. ,,U zult met dit vaartuig Engeland kunnen vernietigen," besloot Fulton geestdriftig zijn voorstel.

Napoleon keek de technicus lange tijd onderzoekend aan en zei toen sarcastisch: ,,Weer een van die uitvindingen, waarmee men mij dagelijks lastig valt en waarvan de ene nog gekker is dan de andere. Gisteren nog heeft iemand mij voorgesteld om Engeland bij verrassing te overvallen met huzaren, gezeten op getemde en gedresseerde dolfijnen. Verdwijnt u alstublieft, u bent een dwaas."

Fulton keek de machtige man trots aan en vertrok daarna zonder ook maar iets te zeggen.

Acht jaar later zeilde de *Bellerophon* langzaam naar het eiland Sint-Helena in de Atlantische Oceaan. Op het dek liep de overwonnen keizer van Frankrijk heen en weer. Op een gegeven moment zag hij aan de horizon een kleine rookwolk, die steeds dichterbij kwam. Enige tijd later werd de moeizaam door de golven ploegende *Bellerophon* zonder moeite gepasseerd door een stoomschip. Het was het eerste Amerikaanse stoomschip, dat de naam Fulton droeg.

Napoleon keek het majesteitelijk door het water glijdende vaartuig lange tijd na en ging daarna zonder een woord te zeggen naar zijn kajuit.

Enige tijd later trof zijn vriend Bertrand hem aan gezeten aan de tafel met het hoofd in de handen. Somber keek hij zijn vriend aan en stamelde: ,,Toen ik Fulton wegstuurde, gooide ik mijn kroon weg."

L. t. B.

Onawandah houdt zijn belofte

Al jarenlang was het onrustig en onveilig in de dorpen en kleine steden aan de oevers van de Missouri. De Indianen lieten de kolonisten die uit Europa waren gekomen om in het uitgestrekte en bijna nog geheel onontgonnen Amerika een nieuw bestaan op te bouwen, vrijwel geen ogenblik met rust. Steeds moesten de Europeanen op hun hoede zijn. Nauwelijks was de ene aanval afgeslagen of alle mannen en oudere jongens moesten hun werk in de steek laten om zich te weer te stellen tegen nieuwe overvallen. De voortdurende strijd werd een plaag voor uitgestrekte gebieden; de angst voor de Indianen, die de kolonisten ten koste van alles wilden verdrijven, drukte op alles en iedereen; de volwassenen moesten steeds op hun hoede zijn, kinderen wisten dat zij zich nooit ver buiten hun woonplaats mochten wagen, omdat er altijd gevaar dreigde dat zij door rondsluipende Indianen ontvoerd zouden worden.

In een van de dorpen aan de rivier woonde de onderwijzer Bain, die in een klein schooltje lesgaf aan alle kinderen die maar wilde komen. Zijn vrouw was kort na hun komst in Amerika overleden; haar plaats werd ingenomen door de oude huishoudster Sara, die door de twee kinderen Tom en Anny dan ook als hun moeder werd beschouwd. Hun moeder zelf hadden zij bijna niet gekend

De onderwijzer had zich reeds dikwijls met de andere mannen van het dorp tegen de aanvallen van de Indianen moeten verdedigen, maar hij greep altijd met tegenzin naar de wapens. Hij kon zich voorstellen dat zij als vijandige vreemdelingen werden gehaat door de Indianen, die in hen slechts indringers zagen; hij zocht voortdurend gelegenheid om de Indianen duidelijk te maken dat zij met vreedzame bedoelingen waren gekomen en dat Amerika groot genoeg was om er rustig en ongestoord naast elkaar te kunnen leven. Maar hij had er nooit de kans toe gekregen; als de Indianen verschenen, kwamen zij om te strijden, niet om te onderhandelen.

Maar op een kille, regenachtige herfstavond scheen zijn kans eindelijk te komen. Zij zaten aan het avondmaal, toen er zwakjes op de deur werd geklopt; zij hoorden het nauwelijks. Toen Bain de deur opende, zag hij tot zijn verbazing een jeugdige Indiaan staan. De jongen zag er meelijwekkend uit en smeekte Bain hem wat eten en onderdak te geven. Hij vertelde dat hij ziek was geworden en door zijn vijanden, die hem maanden geleden van zijn eigen stam hadden geroofd, was achtergelaten om te sterven. Dagenlang had hij rondgezworven totdat hij er bijna bij neerviel; nu had hij, aangetrokken door het vriendelijke lichtschijnsel uit de ramen, aangeklopt om hulp te vragen. Hij heette Onawandah.

„Stuur hem weg, meneer, er komen ongelukken van. Hij is een spion en we zullen allemaal gescalpeerd worden door die moordzuchtige Indianen. Ze wachten er al op in de bossen," zei de oude Sara. Annie verschool zich achter haar rokken en Tom greep al naar zijn boog om zijn zusje te verdedigen.

Maar Bain trok de arme jongen naar binnen en zei met een vriendelijke glimlach: „Moeten wij niet even gastvrij zijn als zoveel Indianen die ons nooit kwaad hebben gedaan? Kom maar binnen, jongen, we zullen je wat te eten geven en verder vind je hier wat je het meeste nodig hebt, rust en bescherming."

De volgende dag kwamen de buren eens kijken naar de gast. Allemaal gaven ze de raad hem zo gauw mogelijk weer weg te sturen, want hij zou vast wel een spion zijn, juist zoals Sara gezegd had, en hen op de een of andere manier in moeilijkheden brengen.

„Zodra hij beter is, mag hij gaan waarheen hij maar wil; maar nu hij nog niet kan lopen, uitgeteerd is van de honger en doodop van vermoeidheid, zal ik hem onderdak geven. De pijn en de honger kan hij niet veinzen. Ik zal mijn plicht doen en voor de gevolgen ben ik niet bang," antwoordde de onderwijzer met zo grote overtuiging en vastberadenheid dat de buren niets meer durfden zeggen.

Ze hielden Onawandah echter voortdurend in het oog. Hij was stil en onderdanig, maar hij had de houding van een gevangen prins en soms flitste er iets in zijn zwarte ogen, als de andere jongens hem plaagden met zijn rode huid. Weken-

lang kon hij bijna niet lopen en zat hij maar in het zonnetje. Hij vlocht mooie mandjes voor Annie en maakte voor Tom een boog met pijlen. De kinderen waren al gauw de beste maatjes met hem, want hij was altijd even vriendelijk en probeerde in zijn gebroken taal en door gebaren uiting te geven aan zijn dankbaarheid.

Toen hij weer kon lopen, leerde hij de jongen de dieren in het bos te schieten, vis te vangen als het de anderen niet lukte en overal de weg te vinden door te letten op de zon en de sterren, de wind en het water. Voor Annie bracht hij kleine geschenkjes van boombast en veertjes mee; hij leerde haar mocassins uit huiden maken, gordels van schelpen en tasjes, versierd met stekels van een stekelvarken of met gekleurd gras.

Het werd winter en de kolonisten hadden het moeilijk in die lange maanden, waarin de sneeuw bijna tot de daken van hun lage huizen kwam en de zorgvuldig verzamelde voorraad toch onvoldoende bleek om aan hun behoeften te voldoen. De familie van de onderwijzer had echter nooit gebrek aan vlees, want het bleek dat Onawandah de beste schutter uit het dorp was.

„Zul je een flinke meid zijn, Annie? Ik ga voor drie dagen weg, maar onze dappere Onawandah zal goed op je passen," zei de onderwijzer op een ochtend in maart. Hij besteeg zijn paard om naar een naburig dorp te gaan, waar de strenge winter in vele gezinnen ziekte en dood had veroorzaakt. Hij was ook een beetje dokter in de streek.

De jongen, die naast de kinderen stond, liet glimlachend zijn witte tanden zien. Sara schudde haar oude hoofd en zei:

„Ik hoop, dat u er geen spijt van zult krijgen dat u die Indiaan in huis hebt gehaald."

Twee dagen later leek het erop dat Sara gelijk zou krijgen en dat de onderwijzer gruwelijk teleurgesteld werd in zijn vertrouwen. Onawandah ging op jacht en in die nacht werden de dorpelingen opgeschrikt door de afschuwelijke strijdkreet van de Indianen. Hun huizen werden in brand gestoken en ze werden door de sluipende Indianen keer op keer aangevallen. De blanken vluchtten in verwarring naar het fort. Terwijl de mannen dapper vochten, hielden de vrouwen dekens op om de pijlen op te vangen en verzorgden zij de gewonden.

Toen de dag aanbrak was alles voorbij. De roodhuiden staken de rivier over met verscheidene gevangenen en alles, wat ze uit de verlaten huizen als buit konden meevoeren. Pas toen ze niet meer vreesden dat de vijand terug zou komen, durfden de blanken het fort te verlaten en gingen zij hun vernielde huizen weer opzoeken. Toen ontdekte men dat Sara met de beide kinderen van de onderwijzer verdwenen was. De ontsteltenis was groot, want iedereen mocht hen graag.

Plotseling hoorden enkele mensen Sara met zwakke stem roepen: „Ik ben hier! Hier tussen het beddegoed. Gauw, kom hier! Ik ben half dood van angst. Ik stik bijna."

De oude vrouw werd vlug uit haar schuilplaats bevrijd en verklaarde toen beslist dat ze Onawandah, bijna onherkenbaar door oorlogsbeschilderingen, bij de Indianen gezien had en dat hij de kinderen uit haar armen gerukt had, voordat zij had kunnen vluchten.

„Hij heeft zijn tijd goed gekozen, juist op een ogenblik, dat er niemand was om de kinderen te beschermen! Meneer Bain vertrouwde hem ondanks mijn waarschuwing, en dit is zijn dank. Arme meneer Bain! Hoe moet ik hem het verschrikkelijke nieuws vertellen?"

Dat was echter niet nodig. Terwijl Sara bij de uitgebrande haard zat te klagen, met de medelijdende buren om haar heen geschaard, hoorde men het geluid van paardehoeven en daar kwam de onderwijzer in volle draf de heuvel afrijden. In de verte had hij de rook al gezien; hij begreep wat er gebeurd was, en nu vond hij zijn huis in puin en zag aan de gezichten van de omstanders dat er met zijn kinderen iets ergs gebeurd was.

Toen hij alles gehoord had, ging hij op de drempel van zijn huis zitten, met zijn hoofd in zijn handen, wanhopig en radeloos. De gewonde en vermoeide mannen trachtten hem op te beuren en de vrouwen huilden van medelijden. Plotseling ging er een schok door het groepje; daar kwam Onawandah uit het bos met een hert op zijn schouders. Hij was verbijsterd toen hij zag in welk een wanhopige toestand allen verkeerden. Hij liet zijn buit vallen en keek een moment met bliksemende ogen om zich heen; toen kwam hij met grote sprongen naar hen toe, zonder zich te storen aan de haat en verdenking die duidelijk op de gezichten te lezen stonden. Hij miste zijn vrienden en vroeg slechts: „De jongen? Het kleine meisje? Waar zijn zij?"

Hij kreeg antwoord op ruwe manier, want de mannen grepen hem beet en schreeuwden hem toe wat er gebeurd was, onder heftige verwijten over zijn verraad en ondankbaarheid. Hij verdroeg alles onder trots en stilzwijgen, totdat zij hem op Bain wezen, wiens stille smart welsprekender was dan al hun woede. Onawandah keek naar hem en het vuur in zijn ogen verdween, alsof het uitgedoofd was door de tranen die hij niet wilde storten.

Terwijl hij de handen die hem vasthielden, van zich afschudde, ging hij naar zijn goede vriend en zei met hartstochtelijke ernst: „Onawandah is geen verrader! Onawandah vergeet niet. Onawandah dankbaar! U gelooft me?"

De arme onderwijzer keek naar hem op en kon niet twijfelen aan de waarheid van zijn woorden; oprechte vriendschap en bezorgdheid veredelden het donkere gezich van de jongen; en hij was nog nooit op een leugen betrapt.

„Ik geloof je en vertrouw je nog steeds, maar dat doen de anderen niet. Ga weg, je bent niet langer veilig en ik heb ook geen huis meer om je onderdak te geven," zei de onderwijzer droevig en zich ervan bewust dat niets hem meer kon schelen, zolang hij zijn kinderen niet terug had.

„Onawandah heeft geen angst. Hij gaat weg, maar hij komt terug om de jongen en het kleine meisje te brengen."

Er ging een gemompel van ontroering door de menigte, maar de jongen sloeg er geen acht op en ging het bos weer in, met geen andere wapens dan zijn jachtmes en zijn boog, zonder proviand en met als enige gids de zon overdag en de sterren 's nachts.

Onderwijl zaten Tom en Annie ver weg in een Indiaans dorp. Dodelijk vermoeid rustten ze wat uit na de lange tocht, die op de vreselijke nacht gevolgd was. De Indianen die hen gevangen hielden, waren niet wreed jegens hen, want Tom was een flinke jongen die, dank zij Onawandah zich kon handhaven tegenover de Indiaanse jongens en daar-

... en rees Onawandah op uit het kreupelhout.

Tom kon enkel in ademloze spanning en angst naar het gevecht kijken.

door respect afdwong. Annie was voor haar leeftijd ook een flink meisje en zij maakte zich, na haar eerste schrik en vermoeidheid overwonnen te hebben, op verschillende manieren verdienstelijk bij de vrouwen.

De dagen gingen voorbij.

Eens, toen Tom in het bos vogels probeerde te vangen — de Indianen waren niet bang, dat zulke jonge kinderen zouden proberen te ontvluchten — hoorde hij de roep van een kwartel en volgde die steeds dieper het bos in.

Plotseling verstilde het geroep en rees Onawandah op uit het kreupelhout met zijn vinger op zijn lippen om te voorkomen dat een uitroep van Tom hem zou verraden.

,,Ik kom voor jou en kleine Laraka — dat was de naam die hij aan Annie gegeven had en die ,,wilde roos" betekende — ,,ik breng jullie thuis."

Hij sprak zacht en vlug, maar op zijn gezicht stond de vreugde te lezen, dat hij na lang zoeken de jongen gevonden had. Tom klampte zich aan hem vast en had moeite om niet te gaan huilen van verrassing en blijdschap.

Verborgen in de hoge struiken fluisterden ze samen en legde Onawandah zijn ontvluchtingsplan uit. Het was wel een bevriende stam, die Tom en Annie had ontvoerd, maar het waren toch niet Onawandahs eigen mensen; zij moesten geen vermoeden krijgen, dat hij de kinderen kende, anders zouden ze misschien meteen van elkaar gescheiden worden.

,,Klein meisje verraadt mij. Let op haar. Zeg haar, niet schreeuwen of tegen mij praten, nooit! Als ik zeg: kom, dan wij gaan — vlug — in de nacht. Nu nog niet."

Dat waren de bevelen die Tom kreeg. Toen hij kalm was geworden, ging hij terug naar de wigwams en liet zijn vriend achter in het bos. Hij vertelde het goede nieuws aan Annie en legde haar uit welke rol zij moest spelen.

Pas de volgende dag kwam Onawandah hinkend het kamp binnen, doodop en uitgehongerd na zijn lange omzwervingen in de wildernis. Hij werd vriendelijk verwelkomd en men geloofde het verhaal dat hij deed, want hij vertelde enkel het eerste deel en verzweeg het feit, dat hij een tijd bij de blanken had gewoond. Hij keek amper naar de kinderen, toen zij hem aangewezen werden en trok zelfs een lelijk gezicht tegen de arme Annie.

Onawandah lette verder niet op hen; hij liep erg mank door de oude wond aan zijn voet, die hem belette met de mannen mee op jacht te gaan. Hij bleef rusten en langzaam aan vergaarde hij kracht voor de zware taak, die hij zichzelf opgelegd had. Hij wachtte rustig de goede tijd af om de kinderen te kunnen redden.

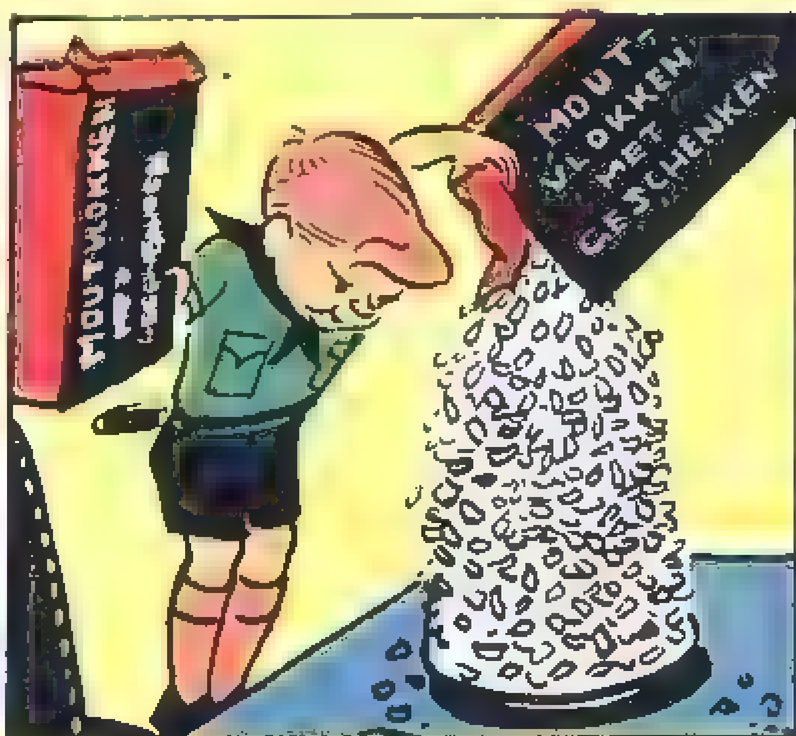
Eindelijk, in het begin van de herfst, gingen alle Indianen op het oorlogspad en bleven alleen de jongens en de vrouwen achter. Toen begonnen Onawandahs ogen te schitteren en Toms hart sneller te kloppen, want ze voelden beiden dat de tijd om te ontvluchten gekomen was.

Alles was klaar en op een avond dat de maan niet scheen, werd het teken gegeven. Een krekel sjirpte luid bij de tent, waar de kinderen sliepen, met slechts een oude vrouw om hen te bewaken. Een sterke hand sneed het tentdoek naast hun bed door en twee bibberende figuurtjes kropen naar buiten om de lange schaduw te volgen, die geluidloos het donkere bos in sloop. Geen gebroken twijg, geen onvoorzichtige stap of gefluisterd woord verried hen en ze verdwenen snel en stil, als opgejaagde herten, die voor hun leven vluchtten.

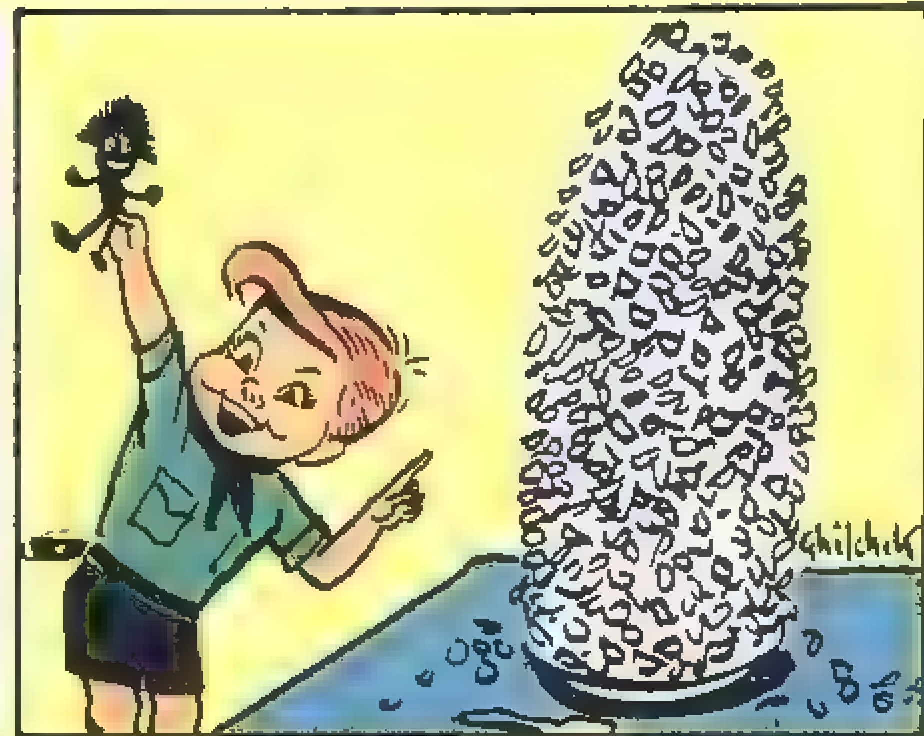
Tot tweemaal toe redde hij hun het leven. Toen hij eens voedsel was gaan zoeken en Tom had bevolen op zijn zusje te passen, at Annie een paar vergiftige bessen, die er uit zagen als wilde kersen en heerlijk zoet smaakten. Tom gaf er flink wat van aan Annie, maar schrok hevig

DICKIE DAPPER

toen hij zag, dat ze bleek en koud en doodziek werd. Hij wist niet wat hij beginnen moest, wreef haar handen en riep luidkeels om Onawandah.

De naam weergalmde door het bos en, hoewel hij ver weg was, hoorde de Indiaan het met zijn scherpe oren.

Zo snel als hij kon holde hij terug.

,,Maak vuur. Houd haar warm. Ik gauw weer komen,'' zei hij, na gehoord te hebben wat er gebeurd was.

Toen holde hij weer weg door het bos, op zoek naar de kostbare kruiden, die als tegengif konden dienen. Iedereen die hem zou zien, zou hem voor gek versleten hebben, zoals hij daar heen en weer rende, bladeren optilde en op handen en knieën rondkroop om de kruiden te ontdekken. Toen hij ze eindelijk gevonden had, rende hij met een kreet die de vogels opjoeg, voort en bracht ze naar de arme Tom, die in zijn angst dat Annie zou sterven, zijn eigen vermoeidheid vergat.

,,Houd haar warm, houd haar warm,'' riep hij toen hij naar hen toe holde met zijn handen vol groene bladeren en met een van vreugde stralend gezicht. Hij maakte vuur en kookte uit de kruiden een drankje, dat hij Annie te drinken gaf.

Toen de morgen aanbrak, was het gevaar geweken. Ze waren erg blij, maar de kleine zieke moest nog twee dagen rust houden, hoezeer ze er ook naar verlangden hun reis voort te zetten.

Onawandah braadde vogels voor haar om te eten en bereidde een lekker drankje uit de bladeren van wilde frambozen om haar dorst te lessen. Tom strikte konijnen om haar voedzaam eten te geven en wilde een hert schieten als provisie voor de rest van hun tocht. Dit verlangen bracht hem ertoe dieper het bos in te gaan dan verstandig was, want het werd al donker en er leefden wilde dieren in de bossen. Plotseling werd hij opgeschrikt door het geluid van sluipende voetstappen, maar door de duisternis kon hij niets zien.

Hij bleef stil staan en zag eindelijk de glinstering van twee vurige ogen, maar niet achter hem, doch boven hem in een boom. Toen begreep hij dat het een ,,Indiaanse duivel'' was; zo noemden ze een soort wilde kat, die in het bos op de loer lag en die zijn prooi besprong als een kleine tijger.

Het zou beter geweest zijn vlug door te lopen en het dier geen tijd te gunnen om te springen, maar de jongen was overmoedig, spande zijn boog, mikte en schoot. Een felle grauw bewees dat het schot raak was geweest. Tom was nogal geschrokken van het geluid en holde weg.

Maar al gauw hoorde hij, dat het beest hem achterna kwam; hij riep luidkeels om hulp. Gelukkig was hij dichter bij het kamp, dan hij gedacht had. Onawandah hoorde hem en viel de wilde kat aan, die dol van pijn op Tom afsprong. Er was geen tijd om iets te zeggen en Tom kon enkel in ademloze spanning en angst naar het gevecht tussen het wilde beest en de Indiaan kijken.

Het was kort maar hevig, want Onawandah had zijn mes en doodde het woest vechtende dier met een goed gemikte stoot. Voordat het zover was, had het beest hem echter gevaarlijker toegetakeld dan hij wist, want door de duisternis kon hij de wonden niet zien en in de opwinding voelde hij eerst de pijn niet.

Onawandah praatte luchtig over de krabben, zoals hij ze noemde, zorgde voor hun avondeten en stuurde Tom naar bed, omdat ze de volgende ochtend vroeg moesten vertrekken.

De volgende dag gingen ze zo snel mogelijk op weg. Het bleek echter duidelijk, dat Onawandah veel pijn had, al wilde hij niet rusten en al verbood hij de kinderen om over zijn wonden te spreken. Hij zette er flink vaart in, alsof hij bang was dat zijn krachten tekort zouden schieten.

Na drie dagen bereikten ze de rivier; gelukkig vonden ze daar een kano op de oever liggen, door een jager achtergelaten. Ze sprongen erin en lieten zich door de snelle stroom meevoeren. Tom stuurde met zijn pagaai en Onawandah zat met zijn armen over zijn borst gevouwen, alsof hij zo de hevige pijn van de verwaarloosde wonden kon verlichten.

Uren achtereen dreven ze op de grote rivier en keken begerig uit naar bekende plekjes. Toen ze eindelijk hun eigen streek binnenvoeren, slaakte Annie een kreet van vreugde en pagaaide Tom zoals hij het nog nooit gedaan had.

Onawandah zat rechtop; zijn uitgebluste ogen waren gericht op iets dat ver weg was en hij zong met heldere, duidelijke stem, hoewel iedere ademtocht hem pijn deed. Het was de zang van een stervende.

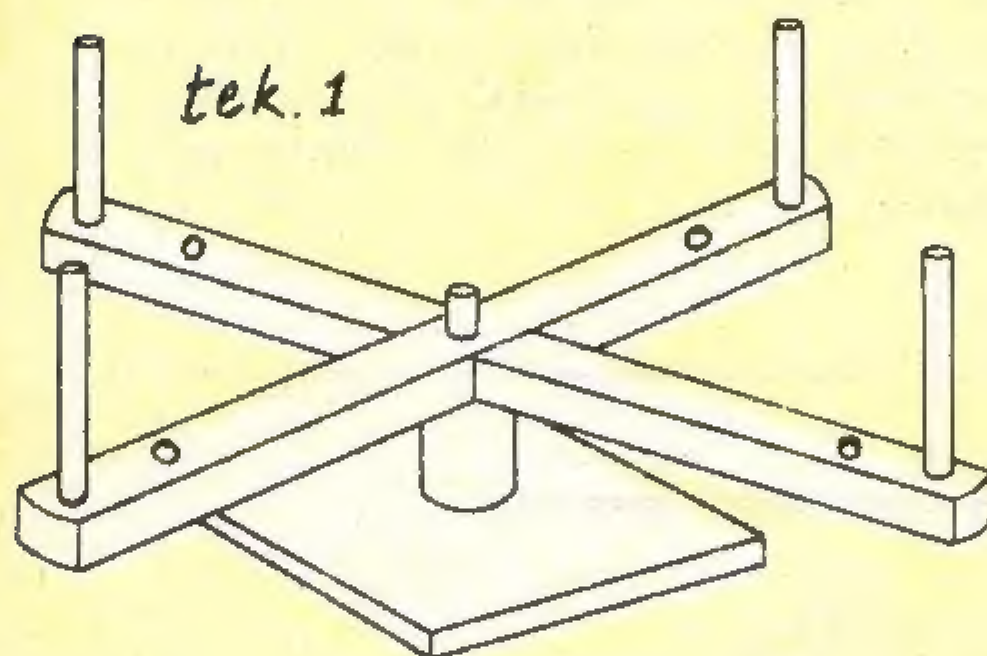
Eindelijk zagen ze de rook van de huizen op de heuvelrug. Vlug meerden ze de kano en sprongen eruit, hevig verlangend weer thuis te zijn, na hun lange en gevaarlijke omzwervingen.

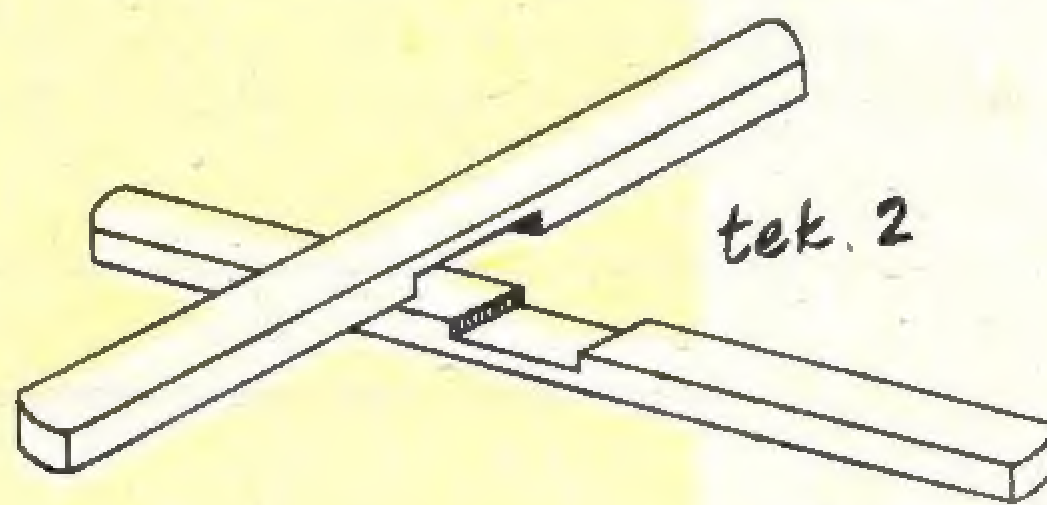
Zodra hij voet aan land zette, voelde Onawandah dat hij niet meer kon. Hij strekte zijn armen uit naar het huis van de onderwijzer, waarvan de ramen hem even gastvrij toelachten, als de eerste keer, dat hij ze gezien had. Hij zei met gebroken stem: ,,Ga. Ik kan niet verder. Vertel goede man dat Onawandah niet gelogen en niet vergeten heeft. Ik belofte gehouden.''

Maak het zelf

Deze keer maken wij natuurlijk iets voor moederdag, en wel een kluwenwinder. Dat is een aardig en handig cadeautje, waarop moeder een knot wol kan steken, zodat zij gemakkelijk en zonder moeite de wol kan opwinden. Het is niet moeilijk te maken en het is ook niet duur!

Voor de armen van de kluwenwinder nemen we twee beuken latjes van 45 × 3 × 1 ½ cm. In het midden van ieder latje maken we een uitsparing, dat wil zeggen dat we precies in het midden een vakje

tekenen van 3 cm breed. We zagen dit tot op de helft van het hout in en steken het uit met een beitel (zie tekening II). De armen passen nu precies in elkaar. Met houtlijm worden ze op elkaar bevestigd. Door het hart van het nu gekregen kruis boren we een gat van 6 mm. Ook op 3 en 6 cm van de uiteinden van de latjes boren we gaten van 6 mm, maar deze boren we niet helemaal door.

Op het grondplankje, een stukje beukehout, multiplex of meubelplaat van 20 × 20 × 1 ½ cm, lijmen we precies in het midden een stukje ronde stok van 5 cm lang, met een doorsnede van 4 cm. Hierin boren we een gat van 6 mm, ter diepte van 2 cm. Hierin lijmen we een rond stokje dat een doorsnede heeft van 6 mm en dat 5 cm lang is. Hierop draaien de armen. De vier ronde stokjes die de knot wol moeten spannen, hebben ook een doorsnede van 6 mm. Zij zijn 7 cm lang. Zij worden in de buitenste gaten geplaatst als we een grote knot moeten winden en in de binnenste, als het een kleine knot is.

Als we alles heel zorgvuldig gladgeschuurd hebben, lakken we de winder met blanke lak; daarna nog eens naschuren met heel fijn schuurpapier en voor de tweede keer lakken.

Om de arm soepel te laten draaien kunnen we een vleugje vet of groene zeep aan de spil smeren; maar we doen dit pas als alles gelakt is. En vooral niet te veel zeep gebruiken. *Te.*

Materiaalstaat

Een plankje beukehout, multiplex of meubelplaat		20 × 20 × 1 ½ cm
2 latjes beukehout		45 × 3 × 1 ½ cm
ronde stok, doorsnede	4 cm (1)	5 cm
idem idem	6 mm (4)	7 cm
idem idem	6 mm (1)	5 cm
klein busje blanke lak.		

Een van de drie

1 LUSTRUM is een van deze drie:
- a Kandelaar
- b Tijdperk van vijf jaar
- c Mooie tuin

2 MUZE is:
- a Godin van de kunst
- b Langharig fluweel
- c Lijmsoort

3 VOLIÈRE is:
- a Strook op een japon
- b Grote vogelkooi
- c Lage schoen

4 MOLEST is:
- a Bovenkant van een molen
- b Meetkundig vraagstuk
- c Schade

5 PAGODE is:
- a Oosterse tempel
- b Zangstuk
- c Soort marmer

6 SCHEPEL is:
- a Schaapherder
- b Lid van een scheepsbemanning
- c Inhoudsmaat

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Spreekwoordpuzzel

V B G W *N* C S L H K *R* D K K F
L O R *A* E *H* T E E *E* E *W* L R R
O T *A* T V I *O* E *D* V G E *I* A U
E *E* A E E N M *U* E E E R E *N* I
D R N R L A P W N R N G K T *T*

De cursieve letters vormen het spreekwoord: *DE AANHOUDER WINT.*

Gebroken woorden

B O O M *S* T A M
Z U I D *P* O O L
A U T O *R* E I S
D R U K *I* N K T
T R A P *T* R E E
M A A T *S* T A F

De letters van de vijfde rij vormen het woord *SPRITS.*

Een beroemd damprobleem

Dirk Ammen te Amsterdam vond het damprobleem, dat wij het laatst geplaatst hebben, erg gemakkelijk. Hij stuurt ons nu een probleem dat volgens hem wel een beetje moeilijker is en hij vraagt ons of wij het een plaatsje willen geven.

Het probleem is:

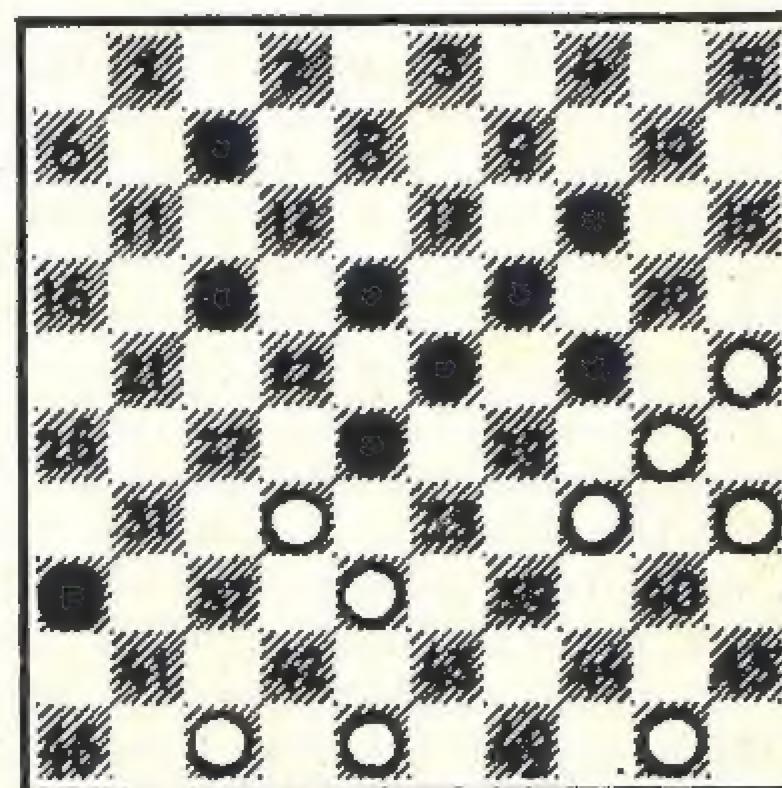
Wit heeft negen stukken, en wel op 25, 30, 32, 34, 35, 38, 47, 48 en 50.

Zwart heeft ook negen stukken, op 7, 14, 17, 18, 19, 23, 24, 28 en 36.

Wit is aan zet en wint door vier keer zetten en drie keer slaan.

Wij geloven graag dat dit probleem wel een beetje moeilijker is dan de partijen die wij gewoonlijk plaatsen. Het is namelijk een van de bekendste en beroemdste problemen uit de geschiedenis van het dammen! En het is gemaakt door niemand minder dan de zo bekende Franse dammer Marius Fabre, die in zijn tijd wereldkampioen is geweest.

Misschien willen onze dammende lezers eens proberen of zij zo'n beroemd probleem kunnen oplossen.

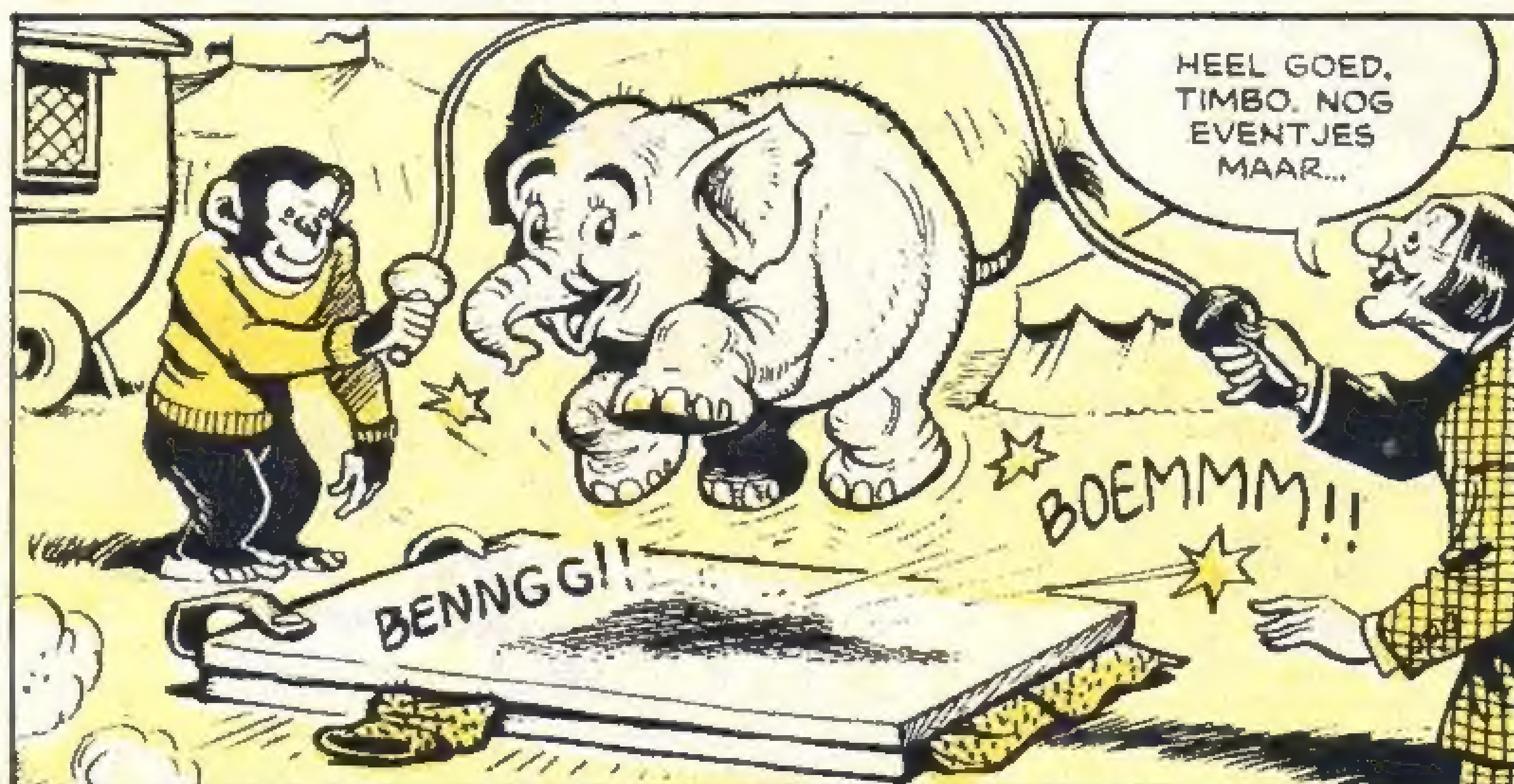
COCO DE CLOWN

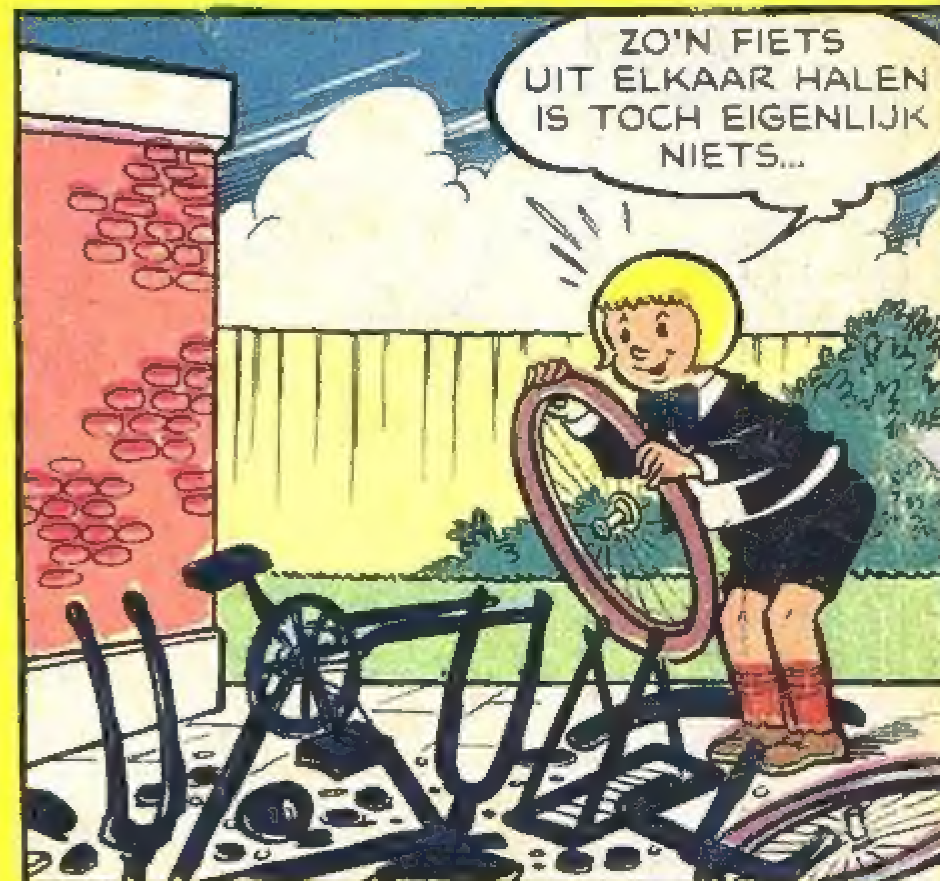

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.